

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja IV. évf. IV. szám 2016. április hónap

Fedezék

Innen-onnan hallom panaszként, hogy néhány paptestvér megmámorosodva XVI. Benedek pápánk 2007-ben kiadott motu proprio-jától a tridentini formula szerint, azaz latinul miséznek. Félreértés ne essék, amit tesznek, jogosan teszik. Azonban bujkál bennem a kétség, vajon szerencsés-e, hogy így döntöttek. Arányban áll-e az így megnyert/elnyert szimpátia, az eddig csak a múlton merengők és nosztalgizók szimpátiája azok értetlenségének vagy bosszankodásának kivívásával, akik háborgással gondolnak a kétségtelenül misztikus (abb), ám számukra érthetetlen és követhetetlen liturgiára. "Atya, fuldoklunk a tömjénfüsttől, nem értjük a liturgikus szövegeket, zavaró számunkra a sok ének és a szenteltvízből is bőséges mennyiséget zúdítanak ránk!" - panaszzal. Kérdezem, kérdezném: megéri azért az egy-két báránykáért? Fogas kérdés.

Nagybőjtben a kaposvári katolikus iskola felsőseinek tartottam lelkigyakorlatot. Három szentünk életét idéztem föl a süvölvényeknek. E három szentünk egyike Szent XXIII. János pápa volt. A készület során sikerült alaposabban megismernem e nagy formátumú egyházvezetőnk arcélét, gondolatait. Így a "reformzsinat" összehívásával kapcsolatos szándékát is. Filmvásznon idéztem a fiatalok elé a "jó Pápa" beszélgetését titkárával, amelyben megosztja tervét gondos segítőjével. "Azt szeretném, ha az egyház olyan kert lenne, amit fénnel áraszt el az Úr. Ne legyen öreg, poros múzeum. A zsinatra meghívom a püspököket, ők

vezetik az egyházat olyan helyeken is, amikről semmi fogalmunk sincs. A világ változik, fejlődik és Krisztus akarata az, hogy az egyház is változzon." A történeti hitelességgel elkészített mozgókép ezen szavakat adta XXIII. János ajkára.

Sajnálom azokat a testvéreket, akik most úgy érzik, mintha visszaröppentek volna egy fél évszázadot az időben. Próbálok tartani a lelket bennük. Ugyanakkor él bennem a gyanú, akik most a latin nyelv, a tömjénfüstös liturgia és avított ceremóniák barikádja mögé bújnak, nem mérik föl, egyre mélyül a szakadék egyházunk és a sokat és sokszor méltán ostromozott világ között. A ma embere számára ezek a "szakzsargonhoz" tartozó szavak alig jelentenek valamit: bűn, üdvösség, erény, kárhozat... Magyar-magyar szótárra lenne szükségünk, vagy ahogy nemrégiben egy könyv címlapjáról köszönt felém, ún. "pogány katekizmusra". Arra, hogy végiggondoljuk, mit valósítottunk meg az "újra evangelizációból" és ha arra eszmélnénk; bizony megrekedt, hogyan kezdjük el ismét.

Szánom az "időutazókat". Nem tudok bölcsőbb tanáccsal szolgálni, legyenek türelemmel, éljenek azzal a gazdag kegyelmi kincsestárral, amit egyház-anyánk kínál föl nekik. Elmélkedések, gondolkodók, szentek élete, zenei sokszínűség, lelkeségi mozgalmak: mintha egy kert összes virága nyílna a Nap felé.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Mikeás

Alkonyatkor mindig ott sétált a dombon. A ciprusok nehéz illata keveredett a csönddel, és úgy érezte, mintha a nyugalmat szívna magába. Távolabb a város, csak apró fénypontokkal jelezte létezését, és még lépteinek a neszt is halkabbra tompította, hogy semmi se zavarja gondolatait.

- Mikeás, Jimla fia! – A hang úgy zörgött bele a csöndbe, mint elindított harci szekér kerekeinek a csattogása.
– Hol vagy, Mikeás?

Egy ember kapaszkodott fel a dombra, és Mikeásnak úgy tűnt már látta valahol. A nevére nem emlékszik, de az arca ismerős. Amikor előtte állt már, eszébe villant, hogy a király környezetéből való.

- Mikeás – mondta a férfi a sietéstől szaporán emelkedő mellkassal -, a király küldött érted, mert kíváncsi a te jövőreidre is. Harcba indul Rámóth Gileád ellen, és az egyetlen vagy, aki még nem prófétált előtte.

- Akháb gyűlöl engem – nézett a hírhözóra Mikeás, aki pillantásától lesütötte szemét. – Vajon mi indította mégis, hogy értem küldött?

- Ott van Jósafát is, Júda királya.

– Akkor bizonyára ő akarta ezt – mosolygott Mikeás -, de ahogy az imént mondtad, már minden próféta szólt, miért hiányzik a királyoknak az én jövőreidem is? Akháb jól tudja, hogy én csak azt mondhatom, amit az Úr üzen általam...

- Figyelj rám, Mikeás – mondta a követ, és gyöngéden megérintette a próféta karját -, néhányan a király környezetéből bízunk a te szavadban, mert tudjuk, hazugság még sohasem hagyta el az ajkad. De a mi számunk elenyésző, és éppen azért most arra kérlek, ne jövedölj a többiek ellenére, akik már a harc mellett döntöttek.

- A harc mellett?

- Igen. Mind a négyszázan. Sedékiás, a Kéneána fia...

- Sedékiás,,! – Mikeás száján ingerülten csúszott ki a név, majd keserűen elmosolyodott. – Ott van hát ő is. Ezt gondolhattam volna. És bizonyára igyekszik szavá-

nak hitelét külsőségekkel is megerősíteni.

- Ahogy mondd - szólt megvetéssel a férfi -, vasszarvakat csináltatott magának, és akár egy megkergült kos ugrál a próféták gyűrűjében, döfköd maga körül, miközben azt kiáltozza, hogy így fogja felöklelni a király is az ellenséget. És a többiek, talán még azok is, akik másként szólnának, egy akarattal helyeselnek neki. Elképzelheted hát milyen ott a hangulat, ha nem állsz be a tapsolók közé a király tömlöcbe vettet.

- Tudom – bólintott a próféta, aztán erős, átható pillantással a férfi szemébe nézett. – De te honnan tudod, hogy én az ellenkezőjét fogom jövedölni? Honnan tudod, hogy velem nem a harcot üzeni meg az Úr?

- Onnan, Mikeás, Jimla fia, hogy te még sohasem jövedöltél harcot? De most mégis azt kell tenned, ha élni akarsz, ha látni akarsz a családodat, ha továbbra is gyönyörködni akarsz a lenyugvó Napban. Lásd be, hogy egyedül nem állhatsz ki négyszáz mámorosan harcot kiáltozó próféta ellen.

– Egyedül nem is – mondta Mikeás -, de társamul szegődik az Úr. Megyek most, kis ideig magadra hagylak.

- Mikeás, hidd el, hogy én csak jót akartam.

- Tudom, barátom - tette a hírnök vállára a kezét a próféta -, de szándékát az Úr közli általam, nem én szólok majd a királyok előtt.

Eltávolodott a hírnöktől és eltűnt a ciprusfák között. A férfi még sokáig nézett utána. Katona volt, érezte, hogy nemcsak Mikeásé, de a saját sorsa is eldőlt rövidesen. Hiába tagadná maga előtt, de ő is megmámorosodott a harcot hirdetők között, és amikor Mikeásért menesztette a király, bízott a győzelemben. De most az Isten embere közelében, iszonyú szorongás kezdte foglyul ejteni, és a várakozás vontatott percei közben a fűvet tépdelve maga körül, mintha máris az ellenség tanúskodna. Csak jönne már Mikeás! Lehunyta a szemét, és ekkor borzalmas látomás képei peregtek le előtte. Akháb seregét látta Rámóth Gileadban, mely egyre inkább szétvert hordához hasonlított. Haldokló harcosok, döglődő lovak, fejvesztett menekülés, melyet megvilágított az égő szekerek szörnyű fáklyás menete. És a díszszekéren ott vonaglott Akháb király mellébe fűrődött nyilvesszővel, és meglátta önmagát is keresztüldöfött dárdaival egy lótetemre bukva.

- Jaj – ugrott fel a kőről, és kezét a szemére tapasztva igyekezett visszanyomni a rettenetes látványt -, Uram könyörülj rajtunk! Add, hogy Mikeás is a harcot jövendölje, a győzelmet, könnyítve ez által önmagán, és rajtunk is. Hiszem, hogy te igazán az ő szavával üzensz, ne akard hát mindannyiunk pusztulását!

A próféta fehér köntösű alakja kivált a sötétzöld háttérből. Kezében cipruságot tartott, azzal érintette meg a férfi vállát.

- Mehetünk, barátom – mondta, és a férfi pillantására, amit az a cipruságra vetett, csöndes derűvel folytatta: - Tudod, estebéd után itt szoktam sétálgatni, szeretem a ciprus illatát, és most, hogy sokáig nem lesz benne részem, elviszem ezt az ágacskát magammal.

- Miért ne lenne benne részed? Holnap újra itt sétálhatsz!

- Nem, testvérem – ingatta a fejét a próféta -, holnap már nem sétálok itt. Holnap már csak a sötétben lesz részem, nyirkos odúban, patkányok között.

- Mikeás! – A katona megragadta a prófétát, majd a lába elé zuhant a földre. – Ember, te a tömlőre gondolsz, de hiszen csak akkor kerülhetsz oda, ha nem jövendölsz jót a királyoknak!

Könyörögve kérlek. Nem csupán magadért, de értünk is jövendölj hát jót!

- Az Úr akaratából csak a jót fogom jövendölni – mondta Mikeás, és felemelte a lába előtt heverő férfit. – Egész életemben mást sem prófétáltam, csak amit az Úr a lelkemen keresztül a számba adott. És az Úr rendelésénél nincs jobb.

- És most...? – A katona riadt reménykedéssel nézett a prófétára. – Mit kíván Akhábtól, és mit tőlünk az Isten? Négyszáz jövendőmondó által a harcot üzenté Rámóth Gilead ellen, és általad,,?

Mikeás nem válaszolt rögtön. A katona kérdő, sóvárgó tekintetétől, mint egy galambot röpítette magasra a pillantását, mélyet szívott a ciprusillattól vemhes levegőből, és csak utána szólalt meg halkán, hogy szava szinte egybefolyt az őket körülölelő csönddel:

- Általam... a békét.

Tóth-Máthé Miklós

Fésüs Éva: A lényeg

A szépben az a legszebb,
ami leírhatatlan,
a vallomásban az,
ami kimondhatatlan,
csókban a búcsúzás
vagy nyíló szerelem,
egyetlen csillagban
a végtelen.

Levélhullásban erdők bánata,
bújócskás völgy ölében
a haza,
vetésben remény, moccanás a
magban,
kottasorokban rabul ejtett dal-
lam,
két összekulcsolt kézben az ima,
remekművekben
a harmónia,
részekben álma az egésznek,
és mindenben a lényeg,
a rejtőzködő,
ami sosem látszik,
de a lélekhez szelídült
anyagban
tündöklőn ott sugárzik.

Merre tovább Caritas?

A szegényeket, el-
esetteket testileg-lelkileg
gondozó, segélyező önkéntes tevékenység az őskeresz-
tény közösségek óta létezik. A 6. században megalakultak
a plébániák, amelyeknek az egyházközségi karitatív tevé-
kenység irányítása is a feladata lett. Ennél magasabb
szintű szerveződés Magyarországon 1914-ben jött létre,
ekkor alakult meg a Katolikus Karitás Rott Nándor
vezetésével, melynek fő feladata a hadba vonultak és csa-
ládjaik támogatása volt. A szervezetté, országos mozga-
lommá válását a

proletárdiktatúra
megakadályozta,
de a plébániák ka-
ritatív tevékenysé-
ge folytatódott. A
20-as években vi-
szont már megren-
dezték az első
nemzetközi kari-
tász konferenciát is

(1924), majd 9 ország, köztük Magyarország, életre hívta
az első nemzetközi karitás szervezetet is (1928, Caritas
Catholica). 1931 végére Magyarországon is országosan
szervezetté válik a karitás tevékenység. A második vi-
lágháború utáni kommunista diktatúra 1950-ig a legtöbb
egyházi egyesületet, szervezetet feloszlatta, a plébániá-
kon a Rózsafüzér Társulat „leple alatt” tudott folytatódni
a karitatív tevékenység. A rendszerváltás után a Magyar
Katolikus Püspöki Konferencia hozzáfogott a karitás
hálózat újjászervezéséhez: az ezzel megbízott Frank Mik-
lós atya a plébániái csoportokra épülő karitás felállítását
szorgalmazta, ugyanakkor 1991-ben megalakult a Ma-
gyar Karitás (országos szervezet, egyházi jogi személy).
1996-ban 590 plébánián működött újra karitás csoport.
2001-ben az országos szervezetnek Katolikus Karitás
lett a neve, ezzel is hangsúlyozva, hogy a karitás a Kato-
likus Egyház hivatalos segélyszervezete. (Forrás:
karitasz.hu)

A nagyatádi karitás csoport karitatív tevékeny-
ségének eddig markánsabb részét képezte a kézzel fogha-
tó adományok összegyűjtése és szétosztása (pl. ruha, ün-
nepi alkalmakkor tartós élelmiszer). Ennek érdekében
egyesületté is alakult. Mára a plébániák sokasága hagyott
fel a ruha gyűjtéssel, ruhaosztással - mondta Nagy Do-
rottya, a megyei karitás vezetője a helyi karitás csoport

február 23-i ülésén. Az a tapasztalat, hogy nem létezik
annyi kézzel fogható adomány, amennyi elég lenne, am-
ennyi ne találna gazdára. Emiatt is, és mert a karitás lel-
ki gondozást is jelent, nem csak testit, erősíteni kívánjuk
– egyetértésben a megyei karitás szervezettel – a lélek-
hez, humánumhoz kapcsolódó szolgálatot, ahogy Nagy
Dorottya fogalmazott, „az irgalmasság lelki cselekedete-
it”. A ruhaosztást, élelmiszer-gyűjtést szervezett formá-
ban több országos szervezet is intézi, valószínűleg kiépült
formális hálózata, meglévő anyagi forrásai miatt hatéko-
nyabban, mint a plébániái karitás csoportok tehetnék.
Így az egyházközség szegényei, rászorulóí, vagy szinte
bármiben segítségre szoruló testvérei számára szeretnénk
egyre több szeretszolgálatot nyújtani, mint például idő-
sek látogatása és segítése (bevásárlás, ügyintézés, stb.),
felolvasás, korrepetálás, gyermekfelügyelet, tanácsadás
(még formálódó elgondolás, valószínűleg egy fogadóóra

keretében történne).
Emellett – anyagi
lehetőségekhez iga-
zodva, adomány-
gyűjtési akciókba
továbbra is bekap-
csolódva – szóba
jöhet még iskola-
kezdési, táborozta-
tási, esetleg lakha-
tási támogatás,

vagy mint a február 28-i püspöki körlevélben hallhattuk,
folytatódik a tartós élelmiszer gyűjtése, osztása.

A karitás csoportunk tagjai (régiek és újak) egy-
egy városrész felelősei („szemei és fülei”) lesznek. Igyek-
szünk feltérképezni a rászorulókat, a valamiben segítsé-
gre szorulókat, illetve azt, hogy milyen segítségre, szolgál-
atra van szükség. Ehhez is kaptunk segítséget a megyei
karitás vezetőjétől, aki megerősítette a helyi karitást
elképzeléseiben, formálódásában.

Fiumei Éva

Fésüs Éva

Ragozás a világ legnehezebb nyelvén

te szeretsz engem – én is szeretlek
te nem szeretsz – én akkor is szeretlek
te megütöttél – én megsimogattalak
te elárulsz – én soha ki nem adlak
te gyűlölködsz – én nem gyűlöllek téged
te ártottál nekem – én imádkozom érted.

Isten örömről lesz szó.

Arról az örömről, amit Ő hagyott ránk. Azt mondta: "Békét hagyok rátok, az én békémet adom nektek, nem azt, amit a világ nevez békének" (Jn 14,27). Azt is mondta nekünk: "Örömet adom nektek. Azt akarom, hogy ti az én örömben legyetek, és így örömtök teljes legyen." (Jn 15,11/ "Szomorúságotok öröme fordul." (Jn 16,20)

Ha a lelkigyakorlat sikerül, minden szomorúságunk öröme fordul, minden megpróbáltatásunk kegyelemmé válik, minden hibánk, bűnünk pedig annyira megvilágosodik, hogy "boldog bűnökké" (felix culpa) lesznek: már nem emlékeztetnek semmi másra, csak Isten jóságára, kedvességére, öröme, amellyel Ő azokat nekünk megbocsátotta.

Ha a lelkigyakorlat sikerül, akkor Isten újra Istenné válik, Isten újra Atyává lesz, és mi újra gyermekeivé.

A keresztény vallás az öröm vallása. Az evangélium jó hír. Mi az öröm hírnökei vagyunk, a föltámadás tanúi, annak ellenére, hogy ábrázatunk olykor gyászos.

Az öröm Krisztus rendelkezése: "Ha szeretnétek engem, örülnétek." "Nem hagyak árván titeket, újra eljövök hozzátok." "Viszontlátok benneteket és szívetek örülni fog, és ezt az örömtöket senki el nem veszi tőletek.... kérjétek és kaptok, hogy örömtök teljes legyen." (Jn 16, 22-24)

Ez az öröm kell, hogy megkülönböztessen minket a világtól. És ez lesz apostolkodásunk eszköze. "Bizony mondom nektek, ti majd sírtok és jajgattok, míg a világ örvendezik. Ti ugyan szomorúságban lesztek, de a szomorúságotok öröme fordul." (Jn 16,20) Mert Krisztus elküldte nekünk a vigasztalás Lelkét, "akit a világ nem tud befogadni, mert nem látja és nem is ismeri, de ti ismeritek azáltal, hogy nálatok lakik és bennetek van." (Jn 14,17)

Igen, Krisztus minket az Ő örömeinek letéteményeseivé tett. És ugyan mit csináltunk mi az Ő örömeiből?

Különös, mi nem értettünk egyet ezzel az örömmel. A legtöbb keresztény később a szenvedő Krisztussal együtt szenvedni, mint az örvendező Krisztussal együtt örvendezni!

A nagyböjti szent negyven napot megértjük. Részt is veszünk benne. Amikor ez a szent negyven nap elkezdődik, bűnbánatra, együttérzésre, önmegtagadásra adjuk magunkat. A kereszténység a maga egészében megmozdul. De hasonlítuk össze ezt a készséget azzal, amivel a második szent negyven napot kísérjük. Mert a liturgikus életben két ilyen negyven nap van, és megdöbbentő, hogy a keresztények legnagyobb része nem is tud róla! Húsvétal kezdődik. Van negyven bűnbánati nap (és ez a negyven nap emberi intézmény: az igazi, a passió egész rövid ideig tartott). Ez után van azonban újabb negyven nap, sőt ötven (Pünkösdig: Pentecostes - görögül ötvenedik), hogy megpróbáljon minket az örömbé belendíteni. És ez a negyven nap teljes egészében isteni eredetű!

Mégis - teljesen elhanyagoljuk!

A Kálvárián még csak ott volt néhány hívő: asszonyok és egyetlen férfi: szomorú fajtánk képviselője. De a föltámadáskor senki sem

volt ott! Senki sem hitt, mindnyájan reménytelenül kétségbe voltak esve! Jézusnak egyenként kellett őket megtérítenie örömeiben.

Keresztutat jártunk a nagyböjtben. Jól van. Jót tesz, szükséges. De örömutat járunk-e?

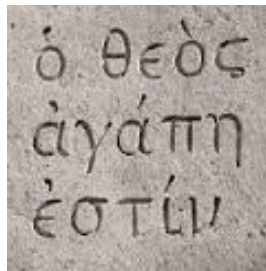
Ilyen nem található az ájtosságaink között. Pedig az Egyház Húsvét után az öröm stációira hív. Ezeket épp úgy kellene gyakorolnunk és végigmélnünk, mint a keresztút stációit.

Ezt akarjuk most együttesen megtenni. Végigzarándokoljuk az Örömutat, hosszasan meg-megállunk egy-egy öröm-stációnál, elmélkedünk a föltámadt Krisztus minden megjelenésének elbeszélésén, újra átéljük Ővele az Ő élményeit, amikor olyan kedvesen, annyi türelemmel próbálgatta apostolait az Ő öröme ébresztgetni, föltámadásáról őket meggyőzni, szomorúságukat öröme fordítani.

Nincs ennél szükségesebb!

Úgy szokott lenni, hogy vallásos életünk Húsvétól kezdve szünetelni kezd. Elkezd a húsvéti szünetet. Krisztus föltámadt. . . igen, Ő boldog. . . Ő már biztonságban van. Befutott. Visszavonult a Mennyországba. Jól végzett munka után jól megérdemelt pihenésbe, nyugdíjba ment.

És ettől a pillanattól kezdve mi már nem vagyunk érdekelve, már semmit sem tehetünk

erte. Miután Jézus számára a szenvedés órája elmúlt, nem tudunk mit kezdeni Ővele, nem látjuk, hogy mi szerepünk lenne még mellett. Mi folytatjuk szenvedő, küszködő életünket idele, Ő meg már az örök boldogságban van odafönt.

Pedig van abban valami nyakas önzés, ha barátunk bajában ugyan részt veszünk, bajtársai vagyunk - de örömeiben nem akarunk részt venni, ha már szabadult. Cserben hagyjuk éppen akkor, amikor leginkább kimutathatnánk barátságunkat, amikor leginkább örömet szerezhetnénk neki, ha örömeiben társul szegődnénk. (Megosztott öröm, kétszeres öröm!) Ez olyan, mintha mi holmi gyászvitézek volnánk, mintha foglalkozásunk a sírásás volna, mintha temetkezési vállalat szakemberei lennénk. (Mint ahogy némelyek annak is néznek minket, és úgy is kezelnek!)

Szívesen jelen vagyunk, ha valahol baj van, enyhíteni igyekszünk, együtt érző szívvel együtt sírunk. (Megosztott fájdalom, fél fájdalom!) Mihelyt élvezni, örülni kellene - az minket már nem érdekel, úgy érezzük, ott már nincs ránk semmi szükség!

Ennek a magatartásnak a magyarázata nem valami hízog. A szomorúságban magunkat keressük - és meg is találjuk! Természetből fogva pesszimista hajlamunk rokonszenvez a tragikus eseményekkel. Mindnyájunknak van elég okunk, hogy saját "számlánkra" szomorkodjunk, hogy sajnáljuk szegény magunkat mások sajnálgatásának látszata mögött. Mindnyájunknak van egy kis személyes könnytartalékunk raktáron, amit szívesen kisírnak,

bármilyen adandó alkalommal.

De másnak örömeiben osztozni, örülni más boldogságának - az már valami érdektelenséget kívánna, a szívnek gyöngédségét, magunktól elszakadást - és erre általában nem vagyunk hajlamosak!

A nagyböjti negyven nap után meg kellene hoznunk Istennek azt az áldozatot - a legnagyobb önmegtagadást amit az összes többi csak előkészített, és ami őszinteségünket bizonyítaná - hogy boldogok legyünk, hogy örüljünk! Meg kellene szerezni Istennek azt az örömet, hogy boldognak lásson minket Őmatta. Azt kellene mondanunk neki:

- Uram, Te elég sok mindent tettél értünk, Te eléggé szerettél minket, eleget szenvedtél értünk ahhoz, hogy legalább ezt a viszonzást megkaphasd tőlem, hogy boldognak láss. Hogy örüljek hitemnek, örüljek annak, hogy Benned bízhatok, örüljek Tenedek!

Annyira Istenből kellene élnünk, annyira Vele egyesülve és összekötve, hogy akárhonnán is nézzük, ne találjunk magunkban elevenebb erejű valamit, mint az Ő örömet. Az ember makacs önzésében dédelgetve szorongatja a szomorúságot, mint valami jogcímet, hogy magát elszigetelje, hogy megkeményedjék, hogy másokba is belefojtsa az örömet. Valamelyik egyházatya azt mondta: "Egyetlen módja annak, hogy kigyógyuljunk a szomorúságból, hogy ne szeressük a szomorúságot." Az igazi szeretet, az igazi hit, az igazi önérdetelenség, amire a nagyböjt el kellene hogy vezessen, az, hogy elfogadjuk, hogy örüljünk, hogy boldogok legyünk.

Istennek milyen képe előtt szoktunk imádkozni? Melyikünk imádkozik a föltámadt Krisztus képe előtt? Otthon a Krisztuskép - a feszület. Melyikünk választotta otthona beragyogására a föltámadt Krisztus képét? Ha csak a keresztet ismerem - nem csinálom meg a Húsvétot, nem csinálom meg az átmenetet (Pascha) a halálból az életre. A vallásom nem tár föl semmi lezártat, nem nyit ki semmi bedugaszoltat. A szenvedés vallása, a magába zsugorodás vallása, a szomorúság vallása, nem Krisztus vallása, mert az a föltámadás vallása, az Isten felé kinyíltság vallása, az egymás felé megnyíltság vallása, az öröm vallása.

"Ha szeretnétek engem - mondja Krisztus, és ez a feltételes mód a szívünket kellene, hogy szaggassa - akkor örülnétek, hogy az Atyához megyek. . . De most, hogy ezeket mondom nektek, szomorúság tölti meg szíveteket. És senki meg nem kérdezi tőlem: Hova mégy? . . ."

A szomorúság lenyomja és magába szorítja az embert. Kitéjük ez a halottainkkal kapcsolatban. Elvesztésük miatt mi el vagyunk szomorodva, az ő sorsuk viszont nem érdekel!

Így amikor Jézus hírül adja, hogy visszatér Atyjához, azok ahelyett hogy Ő érdekelné őket, hogy örülnének örömeinek - ehelyett csak magukra gondolnak, le vannak verve az Ő elvesztése miatt, egyikük sem érez vele együtt annyira, hogy örülnének hallatlan boldogsága kezdetekor.

(Folytatjuk!)

Mentes Mihály:

Az Úr bennem

Vette a gyenge nádat az Úr;
Állította a magas hegyre.
És szólt: Tölgy légy, kemény, erős.
Ezer apró virágot fedj be.

Viharok zúgnak, meg ne hajolj.
Villámok zengnek: meg ne reszkess.
Túl viharon, túl fellegeken
Emeld fejedet az egekhez.

Vette a csöppnyi kis ibolyát;
Tette a kertnek közepére.
S mondotta: Rózsa légy, piros
Az ajkad, arcod, szíved vére.

Lila bánatok könnye ha mos,
Te mosolyogj, míg mások sírnak.
Égi kertemnek szépsége légy,
Mosolygás, béke, öröm, illat.

Fogta a tudatlan koldust az Úr;
Elindította messze útnak.
S mondotta: Légy az apostolom,
Vezér, ki után ezrek futnak.

Rajongnak érted: vissza ne nézz!
Kövel dobálnak: menj előre!
Akarom koldus, hogy Te vezess
Ezer lelket a hegytetőre.

Kemény derekam, arcom ragyog:
Zeng a szavam: életem oly dús...
A nád vagyok, a könnyes ibolya
S az útszéli tudatlan koldus.

De magamban hordom Istent,
Az Eget minden sugarastól:
Ő az Erő, Jóság, Igazság,
Ő a tölgy, rózsa és apostol.

EDITH PIAF, A VALLÁSOS

*A Piaf (La vie en rose, 2007) filmvászoról a szí-
vünkbe lépő, dalaival a fiatalabb generációkat is
magával ragadó francia sanzonénekesnő, Edith
Piaf idén ünnepelné 101. születésnapját. Legutó-
bi megszemélyesítője, Marion Cotillard, Oscar-
díjas francia színésznő egy vele készült interjúban
azt mondta, nem tud „szabadulni” Piaf szellemé-
től. A „francia mítosz”-ként is emlegetett énekesnő
életéről könyvek sora jelent meg, arról azonban
már kevesebben tudnak, hogy a sanzonénekesnő
élete szorosan kapcsolódik Lisieux-i Szent Teréz-
hez.*

VISSZANYERT LÁTÁS

Az 1915. december 19-én Párizsban született. Edith gyermekkorában egy szaruhártya-gyulladás következtében elveszítette látását. Ekkoriban nagyanyja nevelte, aki bordélyházat vezetett a normandiai Bernay-ben. Ő vitte el a „lányok” kíséretében Lisieux-be, Szent Teréz sírjához, hogy ott imádkozzanak a kislány szeme világának visszanyeréséért. (A karmelita Terézt ekkor még nem, csak 1925-ben avatták szentté.) A kis Edith hamarosan visszanyerte látását, és ettől kezdve gyógyulása évfordulóin titokban elzarándokolt Lisieux-be. Későbbi sógornője, Christine Laume énekesnő szerint ettől az időtől kezdve rendszeresen imádkozott Terézhez közbenjárásért, „Mi nők, jobban megértjük egymást” – mondta. Minden este letérdelt az imához, akárki is volt aznap este vele, még ha egy férfi feküdt is az ágyában.

MINT EGY PRÉDIKÁTOR

Piaf halálának 50. évfordulóján egy francia dokumentumfilm készült Marie-Christine Gambart rendezésében Lisieux-i Szent Teréz és Edith kapcsolatáról („Edith Piaf, Je crois tout simplement”, 2013). Bár az énekesnő soha életében nem nyilatkozott nyilvánosan a hitéről, a rendező fantáziáját megmozgatta a kérdés: lehetett volna-e belőle „Piaf” a szent közbenjárása és a vele való kapcsolat nélkül. Edith és Teréz életét egyaránt meghatározta az anyanélküliségből fakadó szenvedés és a hatalmas szeretni vágyás. Ugyanakkor az egyik kolostorba vonult és kortársai számára ismeretlenként élt, a másik pedig színpadra lépett és „egy világ hevert a lábainál”. Az egyik az imát és a költészetet választotta, a másik a profán szerelmet és a dalt emelte szinte szakrális magasságokba. Mindkét nő önzetlenül szeretett. Két sors, két lát-
szólag ellentétes spirituális út, amely találkozik. Kis Szent Teréz megígérte halála előtt, hogy „rózsaesőt hint a földre”, vagyis csupa jót tesz majd. Az ígéretet Edith saját magán tapasztalta meg – a már említett, a lisieux-i bazilikában is bemutatott dokumentumfilm rendezője szerint a keresztény hit jelen volt Edith Piaf életében, leghíresebb

dalaiban, olyanokban, mint a Mon Dieu (Uram), a Les Trois cloches (A három harang), a Les Croix (A kereszt), a Mea culpa (Én vétkem) felfedezni véli hitvallását. Megemlíti azt is, hogy egy ateista nagybátyja egy Edith Piaf-koncertől kijövet megjegyezte, elkezd misére járni. Edith olyan volt, mint egy prédikátor, aki a szeretetről énekel. Kis keresztjét a nyakában hordta, nélküle (ahogy a 2007-es filmből is kiderül) nem volt hajlandó felépni, a színpadon dísztelen fekete ruhájában tárt karokkal énekelt.

HÁZASSÁG NAGY KORKÜLÖNBSÉGGEL

Kis Szent Teréz egy életre belopta magával együtt Istent is egy gyermek szívébe a csodásnak mondható gyógyulás után, és ott is maradt élete végéig. Féltestvére, Simone Berteaut, akivel elkezdte az utcán éneklést, mesélte, hogy Edith a gyógyulása után még sokáig viselte Lisieux-i Szent Teréz egy kis képmását a nyakában, egy láncra függesztve. 46 évesen újra elzarándokolt Lisieux-be „megkérdezni” a szentet, hogy hozzá merjen-e menni a nála 20 évvel fiatalabb görög fodrászfiúhoz. Állítólag Szent Teréz azt súgta Edith szívében, hogy igen, így 46 évesen feleségül ment Theo Sarapóhoz (polgári nevén Theophanis Lamboukashoz; 1936–1970), akivel házasságukat a párizsi görög ortodox templomban tartották. Ebben az időben az egyházon belül még nem szabályozták a vegyes házasságot (ezt csupán a II. Vatikáni Zsinat rendezte el), így a katolikus egyház a frigyet nem fogadta különös örömmel. Christie Laume szerint (Theo 6 évvel fiatalabb húga, aki velük lakott) Edith férje mellett soha többet egy korty alkoholt sem fogyasztott, és megpróbált visszafogott életet élni. Az énekesnő életének utolsó másfél évéről Christie könyvében olvashatunk részletesen („Le dernier amour D’Édith Piaf”, 2013). A nagy különbség ellenére teljesen kiegészítették egymást, igazi lelki társak is voltak. Edith számára Theo görög neve kimondhatatlan volt, ezért elnevezte férjét Sarapónak, ami görögül azt jelenti, „Szeretlek”.

LAMBOUKASNÉ

Sajnos Edith-nél hamarosan májrákot diagnosztizáltak. Másfél éven belül bekövetkező halálakor életvitelére való tekintettel a katolikus egyház nem engedélyezte az egyházi temetést, csupán egy rövid beszédet mondhatott Thouvenin de Villaret atya, „a színházi és zenei szakma alamizsnása”. A temetés soha nem látott tömeg részvételével történt, nem kevesebb, mint 40 ezer ember jelent meg. Állítólag a II. világháború óta nem történt olyan esemény Piaf temetéséig, amely ennyire nagy fennakadást okozott volna a francia főváros közlekedésében. Az énekesnő ma egy sírban nyugszik férjével, sírkövén ez áll: „LamboukASNÉ, akit Édith Piafként ismertek”. Edith halálának 50. évfordulóján, 2013-ban, a katolikus egyház szentmisén emlékezett meg róla egy párizsi templomban. Gyermekként testileg gyógyult meg, majd felnőttfejjel, karrierje csúcán visszanyerte lelki látását is.

TITOK A BETEGSÉG ÉS TITOK A GYÓGYULÁS

„Körülbelül 4 éves koromig édesanyám egyedül nevelt, majd jött egy alkoholista nevelőapa. 6 évesen már kocsmába jártam, hogy bort vegyek neki. 10 évesen állami gondozásba kerültem. 16 évesen rúgtam be először...” – így emlékszik vissza gyerekkorára Fazekas György atya, aki 42 évesen kezdett el kigyógyulni, ahogy ő nevezi, „titokbetegéből”, évekkal ezután szentelték pappá. Ma musttal misézik.

– Mi történt a nevelőintézet után?

– 16 évesen egy család befogadott, ott ismerkedtem meg a kereszténységgel, 18 voltam, amikor keresztelkedtem. Akkor jutott először eszembe, hogy milyen jó lenne Jézusról beszélni, a szentmisében az ő szavait mondani, Isten szeretetét továbbadni másoknak. Beléptem a szemináriumba, de aztán el kellett jönnöm, akkor már szenvedélybeteg voltam, csak nem akartam róla tudomást venni. A tagadás fázisában voltam. Jól mutatja a tévképzeteimet, hogy amikor lementem a kápolnába, az imádságom Jézussal való alkudozás volt: Papnak szeretnél? Akkor vigyázz rám, hogy ne rúgjak be, mert tudod, hogy a pap szakma olyan ivós szakma, hiszen ha a pap valahova belép, azonnal sörrel, borral, pálinkával kínálják. A tagadás fázisa a hazudozást is magával hozza, a végén ebbe már úgy belegabalyodunk, hogy magunk s elhiszük, amit mondunk. Mindenhol ellenségeket látunk. Már az Isten is alkoholista volt számomra, együtt ittunk. Ebben az időben úgy gondolkodtam, hogy alkoholista vagyok, de ha tanulok az alkoholizmusról, nagyobb lesz az önismeretem, akaratom, kezembem tudom tartani problémámat, és ihatok tovább. Önismereti csoport, egyéni beszélgetés pszichológussal, akupunktúra, könyvek, és végül négyezer addiktológiai osztály. Pedig sokan mellettem álltak. Mérheteretlen szeretetet kaptam, amit most hálásan köszönök, de ott, akkor nem fogtam fel, vagy azt gondoltam, hogy nekik az a kötelességük, hogy szeressenek. Ez is a betegségem egy része.

– Ma Ön a Katolikus Alkoholistamentő Szolgálat lelkésze. Hogyan került a segítő oldalra?

– Az alkoholizmus titokbetegség. Nem tudom megmondani pontosan, melyik pohártól lettem alkoholista, ahogy azt sem, miért éppen akkor jőznanodtam ki. 42 évesen érkeztem el odáig, hogy ezt nem tudom egyedül megoldani. Egy délutánon át sírtam és imádkoztam: – Uram, vagy megszabadítasz, vagy megdöglök. Bocsánat, hogy így fogalmazok, de nem lehet szebben mondani: felpuffadt hassal, talán megsárgulva az ember valóban megdöglök.

Megkerestem Jakus Ottó atyát, akit még a szemináriumból ismertem, és ő akkor feltette nekem a kérdést, mi a helyzet a papi hivatással. Ő ismertetett meg a Katolikus Alkoholistamentő Szolgálattal is, amelynek a lelkésze volt. A közösséget Halász Endre atya alapította 1985-ben, 30 évvel ezelőtt, aki egy péceli család tragédiája folytán került kapcsolatba az alkoholizmus problémájával. Bandi bácsi egy szent életű, jószándékú ember, akit mindenki nagyon

szeretett, de kezdetben maga is kicsit tartott az alkoholbetegektől. Viszont érezte, hogy a katolikus egyháznak nincs igazán válasza erre a sokszor egész családokat sújtó problémára. A szolgálat egy- vagy többnapos lelkigyakorlatokra épült, az anyagi háttér megteremtésében és a szervezésben Mailáth Edina állt mellette, aki főként német kapcsolatait révén a Máltai Lovagrendtől szerzett pénzt ehhez.

– Elegendő ehhez a lelkigyakorlat? Hiszen sok hívő ember, sőt, sok pap is alkoholbeteg.

– Ezekben a közösségeinkben végre megtapasztalhatom, hogy alkoholistaként is értékes, fontos, szerethető vagyok. A lelkigyakorlaton találkoznak ezek az emberek. A lelkigyakorlatok között pedig önszerető csoportokban beszélgetnek, segítik egymást hétről hétre. Meszlényi László és Meszlényi Gabi alakították az első ilyen Gamma-GT csoportokat. (A GGT értéke a májsejtek károsodását mutatja a vérben, legtöbbször az alkoholizmus következtében emelkedik meg – a szerk.) Ezekben a közösségekben tapintható az Isten szeretete.

– Az alkoholista jellemzően magányos?

– Maga az alkoholizmus lassan, akár 15 év alatt alakul ki, de csak akkor lesz nyilvánvaló, amikor észre vesszük, hogy nem működnek a kapcsolataink. Hogy a körülötte lévők vagy elmaradoznak, vagy átveszik a szerepeinket, mentetnek, söprögetnek utánunk, de közben az alkoholista nem működik, mint apa vagy anya, mint munkatárs, mint barát. Elszigetelődik, az önértékelése egyre alacsonyabb lesz. A társadalom szemében mindennek az alja. A megbélyegzés alapja, hogy ahogy az alkohol rombol, az alkoholista is rombol, a szervezetét, az emberi kapcsolatait, néha fizikailag is a környezetét.

– Ön szerint miért érint az alkoholizmus sok papot is?

– A vidéki élet sajátossága, hogy az esküvőkön, temetéseken, ünnepeken központi szereplő és benne van az italozásban.

Sokszor sok teher van rajta, magányos, és ez egy olcsó feszültségoldó módszer. Először talán csak azért iszik esténként, hogy tudjon aludni. Ugyanakkor jellemző, hogy a szolgálat megalakulásakor volt olyan püspök, aki azt mondta, hogy az ő egyházmegyéjében nincs alkoholista pap.

– Hogyan tudnak segíteni az alkoholbetegeken?

– Hat hét, mire az alkohol kitisztul a szervezetből, a betegek kikerülnek a kórházból, pedig dehogy gyógyultak! Leleki gyakorlatokat Leányfalun szervezünk, ezek adnak egy erős élményt, Isten-tapasztalatot, amelyet aztán a Gamma-GT Önszerető csoportok tartanak fenn, és az élmény után jön az aprólékos, kevésbé vidám munka önmagunkkal. Újra kell építeni önmagunkat, kapcsolatainkat stb. Új emberré kell válni. A Kórház utcai központban tartunk hetente hit-tant, havonta egyszer szentmisét, két mentálhigiénés szakember is dolgozik velünk.

– Ahhoz, hogy valaki idejőjjön, hinnie kell

abban, hogy Isten segítségével gyógyul meg?

– Egyszer jött hozzánk valaki, aki azt mondta, az agykontroll segítségével meggyógyítja magát. Nem fogadta el, hogy bármiféle természetfölötti hatalomtól kérjen segítséget. Rájöttem, hogy az a lényeg, hogy tiszta maradjon, akkor sok csoda történhet. Az Isten úgy is szereti őt, ha ő nem érti meg, hogy rá kell bizznia magát. Jézus a szabadító, és ha szeretem embertársamat, akkor Isten szereti és gyógyítja őt.

– Feltétel, hogy józan legyen, aki ide érkezik?

– Nem. A szándék a fontos, hogy akarjon az lenni. Aki közénk jön, az beteg. Tapasztalatból tudom, hogy egy bizonyos fázisban innom kell, hogy működjek. Felkelek, és ahhoz, hogy ne remegjen kezem-lábam, innom kell, és aztán egész nap tartanom kell azt a szintet (a szintívónak). Az alkohol átveszi az uralmat. Ott van a gondolataimban, hogy hol lesz buli, kinek lesz születésnapja, mikor juthatok kitalálhoz. Ezért kell a kórházi kezelés, hogy kitisztuljon az alkoholból. Eljön hozzánk, elfogadjuk úgy, ahogy van, és lassan megérti, hogy gondolkodásmód és életmód változtatásra van szükség, amelyben Isten segíti őt.

– Arról még nem mesélt, hogy lett mégis pap.

– Amikor kijőznanodtam, megfogadtam, ha egy püspök még szóba áll velem, pap leszek. Beer Miklóst még a szemináriumból ismertem, ahol filozófiát tanított, beállítottam hozzá: – Alkoholista vagyok, de pap szeretnék lenni. Ahogy mondani szokták, „dobott egy hátast”. Hm... hát jól van, Gyurikám, hm...erre majd még visszatérünk, Isten áldjon. Ennyit mondott, de szóba állt velem, nem volt mit tenni. Leányvárra mentem, ahol az alkoholista papok gyógyulnak. Havonta-kéthavonta találkozunk a püspök atyával, tudtam, hogy figyelemmel kísért, küzdött értem, de sokáig nem jelezte, hogy mi a szándéka velem. Egyszer azt is megkérdeztem tőle, lehetséges volna-e, hogy musttal misézzek. Akkoriban a monori plébánián voltam kisegítő, a hívek kezdtek el nyaggatni, hogy kérdezem már meg a püspököt. Végül el is mentem hozzá, de csak nem vitt rá a lélek, hogy előrukkoljak vele, néztem az órát, tudtam, hogy pár perc és vége a beszélgetésnek. És akkor hirtelen megkérdezte: – Mit szólnál hozzá, ha az idén diakónussá szentelnélek? 2007. június 16-án pappá szentelt. Miklós atyában az irgalmas, új lehetőséget adó, senkit le nem író Isten jóságát tapasztaltam meg.

„2004. május 15-én egy kórház addiktológiai osztályán egy sarokban guggoltam-ültem egész délután. Tompult aggyal, idegileg kimerülve próbáltam gondolkodni, imádkozni, számba venni lehetőségeimet. Beláttam, hogy nincs több módszer, nincs több menekülési útvonal. Nincs többé „így”, „úgy”, „talán”, „ esetleg”. Nincs több lehetőség, nincs új varázsszer a bűvészládában, hogy újra kezdhessen a régi játsszáimat. Akkor végre teljesen összetörve, halkán és dadogva kimondtam: „Uram, segíts”. Akkor szívvel-lélekkel és aggodalommal kimondtam, „alkoholista vagyok” magatehetetlen, de Isten szeret, és a jót fogja kihozni az én eddigi kaotikus életemből. Hála töltötte el a szívemet és teljes ráhagyatkozás. Akkor elindult egy új élet, amely olyan csodákat rejt, amelyekről addig nem is álmodtam.”

(Részlet Fazekas György tanúságtételéből)

A JÉZUS KRISZTUS ÁLTAL KITELJESEDETT EMBER

**A kiteljesedett, vagyis a Jézus Krisztus által
istenivé vált ember**

Minden ember szíve mélyén ott rejtőzik a vágy a tökéletesség után. A vágy végtelen, de számos korlát áll útjában. Még ha nem is volna a bűn, s az ember egyedül tudná magát egészségesen felépíteni, egyensúlyban uralma alatt tartani minden képességét, akkor is kielégítetlen maradna.

Ez isteni hivatásának a jele, lényének legmélyébe oltva. Az Atya teremtményeit gyermekeivé akarja tenni. Az ember valódi kiteljesülése csak akkor következik be, ha Krisztusban a kegyelem által teljesen átalakul.

Tudod-e mitől szenvedsz leginkább? A kielégületlenség, súrlódások és ellentétek következtében, amelyek fennállnak a között: amit kívánsz és amit birtokolsz, ami lenni szeretnél és ami vagy, tudásvágyad és a magad, valamint a világ titkai között, boldogságvágyad és mindenfajta szenvedésed között, az erkölcsi nagyság utáni vágyad, s a benned és körülötted lévő rossz között, szeretetszomjad és az emberi szeretet kudarcai és korlátjai között. Tökéletlenséged, befejezetlenséged okozza szenvedéseidet.

Ne hidd, hogy benső vágyadat valami rajtad kívülálló dolog elégheti ki; csak Valaki, aki benned lakozik, képes teljesen kielégíteni azokat.

Tudod-e mi az, amit a legjobban kívánsz?

A végtelen!

A végtelen szépség,
a végtelen tisztaság,
a végtelen igazságosság,
a végtelen béke,
a végtelen igazság,
a végtelen szeretet,
a végtelen élet.

És a végtelen felülmúl téged és minden embert. A végtelennek csak egy neve van: ISTEN.

Éhséged a végtelenre alapjában véve egy és ugyanazon éhség: Jézus Krisztus utáni éhséged, mert Jézus Krisztus az igazság, a szeretet, a tisztaság, az élet...

Isten maga oltotta beléd a végtelenben való kiteljesülés vágyát.

Az örökkévalóságból az Ő szeretete szólít téged.

„...Urunk Jézus Krisztus Atyja minden mennyei és lelki áldással megáldott minket Krisztusban. Benne választott ki a világ teremtése előtt. Szeretetből eleve arra rendelt, hogy Jézus Krisztus által fogadott fiaivá legyünk[32].

Isten öröktől fogva nemcsak embernek, de isteni embernek gondolt el téged.

Ne elégedj meg tehát azzal, hogy ember vagy, ember gyermeke vagy, amikor Krisztus lehetővé teszi, hogy valóban Isten gyermekévé légy.

Kereszténységed elsősorban nem vallási szertartások összessége, nem erkölcsi törvény, nem tan, hanem ÉLET. Ne légy csupán hívő, hanem légy ÉLŐ.

Természettől fogva az emberire vagy korlátozva. Ha óhajod és Isten óhaja szerint ki akarsz teljesülni, ha az isteni világba akarsz eljutni, újjá kell születned, természetfölöttivé kell lenned, új emberré kell válnod.

Számodra a keresztség ez az újjászületés. A meghalt és feltámadott Krisztus misztériumának részesévé tesz. Benne, az elsőszülött Fiúban válsz fiúvá: Benne, a „Mindenki Testvérében” válsz minden ember testvérévé. Tudod, hogy a gonosz túl mélyen fészkel benned ahhoz, hogy elérhesd, és véglegesen legyőzd. Ezt Jézus Krisztus vállalta magára minden jelenlegi vétkeiddel együtt, Ő mindent jóvátett, megváltott. Működj együtt a Megváltóval. Csak Jézus Krisztus, a Megváltó által szabadulhatsz meg a gonosztól. A szőlőtöke és a vesszők csak egyetlen növényt alkotnak, a szőlőt.

A fej és a tagok nem alkotnak több embert, csak egyet. Ha Jézus Krisztussal egyesülsz a kegyelem révén, eggyé leszel Vele és Titokzatos Testével.

A patak nem folyhatna többé, ha nem táplálkoznék a forrásból. A fény nem ragyogna, ha nem táplálkoznék a Napból. Nem élhetsz teljes életet, ha Jézus Krisztust visszautasítod.

Szükséged van arra, hogy a győzelmes élet, amely benne kering, átáradjon rajtad; ennek az életnek a neve: kegyelem.

Krisztus élete behatol értelmébe a Hit kegyelme révén. Te, aki tudni akarsz titkot és a világ titkát, így megismerheted azt, amint Isten ismeri. Krisztus élete áthatja érzelmi világodat, akaratodat, szívedet a Szeretet kegyelme által. Te, aki határtalanul akarsz szeretni, így Isten szívével szerethetsz.

Krisztus élete áthatja tevékenységedet és minden vágyadat a Remény kegyelme révén.

Te, aki sikerre törekszel, elérheted Isten minden hatalmát és az örök siker bizonyosságát.

Krisztus élete átjárja testedet, hogy abban a halhatatlanság magvait elhintse.

Te, aki intenzív életet akarsz élni, Krisztusban örök életet nyersz. Ha lényed „minden emeletén” készségesen befogadod Krisztust, akkor lelke, a Szentlélek bensőleg lassanként átforgalmaz téged.

A szentségek, amelyeket Jézus Krisztus alapított, kiváltságos „helyei” az Ő kegyelmével való találkozásnak. Ha megfosztod magad e „találkától”, kiteljesedésedet kockáztatod.

Jézus Krisztus nem azt kívánja tőled, hogy csodáld, kövesd, még csak azt se, hogy légy barátja, mint a földi barátok, hanem azt, hogy engedd magad átalakítani Benne. Szent Pál akkor érte el az istenivé vált ember teljes érettségét, amikor azt mondta: „Már nem én élek, hanem Krisztus él bennem”.

Jézus Krisztus műve még nincs befejezve. Akkor lesz befejezett, amikor a kegyelem újra kiegyensúlyozza és összhangba hozza majd minden ember benső lényét, amikor az egész világot uralma alatt tartja és helyesen irányítja az istenivé vált ember szelleme és keze munkája, amikor Krisztus Titokzatos Teste eléri teljes érettségét, miután a krisztusi szeretet egyesítette az egész emberiséget.

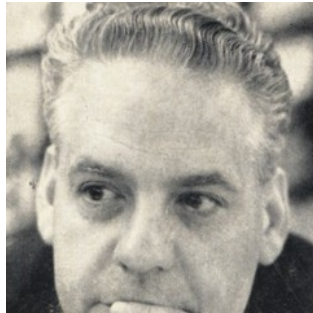
Ekkor valósul meg az Atya terve. Hiszen az a terve, hogy e Krisztusban, mint főben foglaljon össze mindent, ami mennyben és földön van.

Ha Jézus Krisztust választod, vegyél részt küldetésében. Kereszténynek lenni annyi, mint Krisztust követni, azaz részt venni az Atya nagy tervének megvalósításában.

Ha Krisztus éltet téged, megváltozik egész életed: igyekezetteddel, hogy „ember légy a talpadon”, hogy a megismerés és szeretet révén egyesülj az emberekkel, közreműködsz Jézus Krisztus titokzatos megtestesülésének befejezésében, küzdelmeiddel, sokféle szenvedéseddel, amelyeket átérsz, elfogadsz és áldozatul felajánlatsz, részt veszel a megváltás nagy művében, szereteteddel családban, és bárminő szellemi, fizikai, vagy művészi munkáddal részt veszel a teremtés befejezésében. Építője vagy Krisztusban Isten országának.

Egész életedben dolgozni fogsz kiteljesüléseden és a világ kiteljesülésén, de sem te, sem a világ, nem éritek el végleges teljességeket az időben. Csak az „idők végeztével” a feltámadott Krisztusban teljesül be minden, amikor örök szeretetben élve, a Szentháromság példájára, eggyé leszünk.

Ha a földön akarnál befejezett lenni, ez csak önmagad korlátozását jelentené. Csak az égben leszel teljesen befejezett. De az égbe csak egyetlen út vezet: Jézus Krisztus.

G y e r m e k o l d a l

Tojástartó-darc

A játék menete:

Számozzátok meg 1-6 vagy 1-10 között a mélyedéseket.

Már kész is a céltábla. Helyezzétek a dobozt a földre vagy egy asztalra. Állva játsszatok. Jelöljétek meg egy helyet, ahonnan dobni lehet. A játékosnak egy pingpong labdával kell beletalálni a dobozba. Ahányas számú gödröcskébe esik a labda, annyi pontot szerez. Mindenki sorrendben egyszer dob. Ezután értékeljétek, kinek van a legtöbb pontja. A nyertes az, aki a legnagyobb pontszámot érte el. Ő fogja majd kezdeni a következő kört. Amennyiben ketten dobjátok a legmagasabb pontszámot, akkor van egy döntő dobás, ahol valaki magasabb pontszámot fog elérni.

Itt is az a szabály, mint az igazi darcnál, addig kell dobni, míg az egyéni dobások összege el nem ér bizonyos pontszámot. Vegyetek egy cédulát, határozátok meg a dobások összegének maximális pontszámát, és minden dobás eredményét adjátok hozzá az előzőhöz.

Tipp a szülőknek:

Annak érdekében, hogy a dobások ne mindig ugyanarra a helyre érkezzenek, meg lehet számozni tetszőleges sorrendben is a tojásos dobozt. A 9 mellett állhat 1, 5 mellett 8. Aki szeretné, lehet nagyobb számokat is választani. Itt akkor kicsit nehezebb lesz az összeadás.

Időtartam: 10 perc.

Lakásban és a szabadban játszható.

Kellékek: üres tojásos doboz, pingpong labda, filctoll.

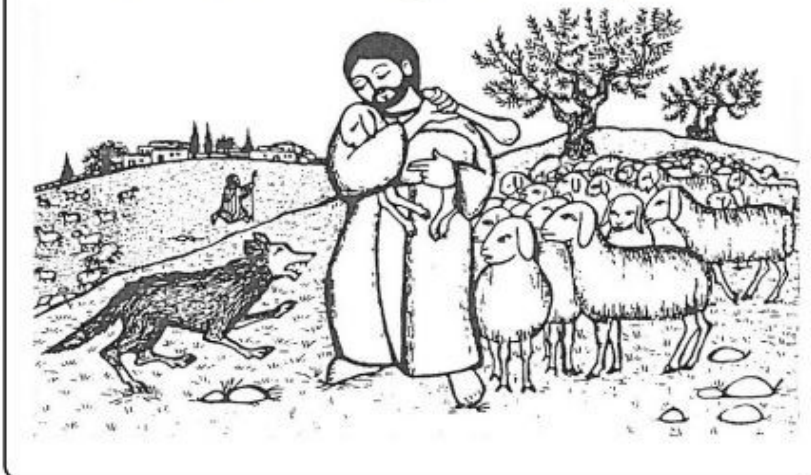
A játék fejleszti az ügyességet, a koordinációs, koncentrációs képességet, gyakorolható vele az összeadás.

A béres elfut, ám a jó pásztor megvédi juhait

Keress hét különbséget e két kép között!

KINEK A KEZÉBEN VAGY ?

A kosárlabda a kezemben kb. 19 dollárt-ér, Michael Jordanéban viszont 33 milliót. Ez attól függ, kinek a kezében van.

A baseball-labda a kezemben kb. 6 dollárt ér, Mark McGuire kezében viszont 19 milliót. Ez attól függ, kinek a kezében van.

A teniszütő haszontalan az én kezemben, viszont Venus Williams kezében bajnoksági győzelmet hoz. Ez attól függ, kinek a kezében van.

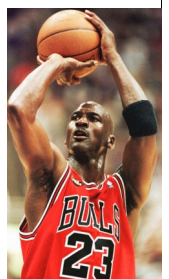
Egy bot a kezemben távol tart egy vadállatot, Mózes kezében viszont szétválasztja a hatalmas tengert. Ez attól függ, kinek a kezében van.

Egy csúzli a kezemben csak gyermekjáték, de Dávid kezében viszont óriást győz le. Ez attól függ, kinek a kezében van.

Két hal és öt kenyér a kezemben csupán két halas szendvics, Isten kezében viszont ezeket táplál. Ez attól függ, kinek a kezében van.

Kezemből szögekkel csak madáretetőt építhetek, de Jézus kezeiben egész világot megváltóak a szögek. Mint tudjuk, ez attól függ, kinek a kezében vannak.

Helyezd hát aggodalmaidat, félelmeidet, reményeidet, családot, kapcsolataidat Isten kezébe, hiszen...
... attól függ, kinek a kezében van.

Juhász Gyula

Béke

És minden dolgok mélyén béke él
És minden tájak éjén csend lakik
S a végtelenség összhangot zenél
S örök valók csupán mély álmaink.

És minden bánat lassan béke lesz
És mindenik győtrődés győzelem
S a kínok kínja, mely vérig sebez,
Segít túllátni a szűk életen.

Testvéreim: a boldogság örök
S e tájon mind elmúló, ami jó
S az élet, a szép, nagy processzió,

Mely indul örvény és síkok fölött,
Az égi táj felé tart csendesen
S egy stációja van: a végtelen.

ÖRÖKÖSÖK KERESTETNEK!

A telek :

„romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökség, amely a mennyben van számotokra .”

Pét.I. 1:4.

Sok lakása van:

„az én Atyám házában sok hajlék van .”
Jn. 14:2.

Fekvése a legszebb :

Távol a világ minden szennytől,
„ és nem megy be abba semmi tisztátalan, sem aki utálatosságot cselekszik, vagy hazugságot szól, hanem csak azok, akik beírtak az élet könyvébe, amely a Bárányé. „ Jel.21: 27.

A telken szép források is vannak :

„ A Bárány , aki a királyi székek középette van, pásztorolja őket és elvezeti az élő vizek forrásához és letöröl az Isten az ő szemükről minden könnyet .” Jel. 7:17.

Gyönyörű folyó vizek szelik át :

„Megítád őket gyönyörűségeid folyóvizéből” Zsolt. 36:9 .

„Teljes öröm van tenálad, a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké .” Zsolt. 16: 11.

Élő vizek folyamai : Jn. 7: 38.

„ Én a szomjazónak adni fogok az élet vizének forrásából ingyen .” Jel. 21:6.

Mindez jogos tulajdon, Krisztus vérevel fizetett meg érte :

„ Hiszen tudjátok, hogy nem veszendő holmin, ezüstön és aranyon váltattatok meg, hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtelen Bárányén, a Krisztusén !” Pét.I. 1:18,19 .

Isteni játszótárs

„De mihez hasonlítsam ezt a nemzedéket? Hasonló a piacon ülő gyermekekhez, akik ezt kiáltják a többieknek: Zenéltünk nektek, és nem táncoltatok; siratót mondtunk, és nem gyászoltatok.” Mt 11, 16-17

Ácsi az egész! Jézus behúzza a keziféket és megáll. Tudom, költői kérdést tesz fel, mikor megkérdi, mihez hasonlítsa ezt a nemzedéket, de a hasonlat megdöbbenítő. Mintha ma azt mondaná: „Nézzetek már magatokra! Olyanok vagytok, mint a gyerekek. Se én nem kellek, se Keresztelő János. Se zene, se sirató.”

Számomra megdöbbenítő, hogy Jézus itt korabeli gyerekjátékokról beszél és ellenfeleit azokhoz hasonlítja, akik oda se figyelnek a játszó gyerekekre. Megdöbbenítő és mégis olyan jellemző. Volt olyan teológus, aki azt mondta, hogy ez alapvető tulajdonsága Istennek: játszik. A teremtés sem volt neki fáradtság; olyan volt, mint egy hatalmas játék. Vajon Ő és Weöres gondolták jól?

Az okosok szerint a játszó ember fontos tevékenységet fejez ki – cselekszik, tevékenykedik – alkot. Az emberi kultúra a játékban, játékként kezdődik és bontakozik ki. Nem az a kérdés, mit és mennyi idő alatt értünk el, az a kérdés, meg tudjuk-e érteni a játék örömét? Merünk-e olyan felnőttek lenni, hogy kimondjuk: „csak az boldog, ki játszhat?”

Én szeretek játszani. Egyszerre halálosan komoly és minden versenyt kikacagó. Nem lehet kinőni, mert tele van az élet paradoxonjaival, megoldatlan feszültségeivel. Ki a barát és ki az ellenség? Ki győz és ki veszít? A győzelemtől lesz jó az élet vagy a játéktól? „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” Mennyire másként szólnak a jól ismert jézusi szavak... Manapság mindenki nyerni akar, pedig a győztes így (igaza van Coelho-nak) egyedül marad.

Mi ne így játsszunk, Tesók!
Játsszuk azt, hogy elégedett polgárok vagyunk!
Játsszuk demokráciát!

Játsszuk azt, hogy tudunk beszélgetni egymással!

Játsszuk azt, hogy hiszünk a jövőben!

Játsszuk azt, hogy Kárpátalján meg lehet maradni magyarként!

Játsszuk azt, hogy mindennap felfedezünk valami újat a világban és önmagunkban!

Játsszuk azt, hogy játék az élet!

Játsszuk azt, hogy nem játék az élet!

Kezdjünk játszani! Ne a drukkerekre vagy ellendukkerekre figyelve, hanem magára a játékra. A játék ugyanis valóságot teremt. Megváltoztat, kimozdít a komfortzónánkból és tanulásra serkent, kihívást állít elénk.

Jézus azért lépett ki az örökkévalóság komfortzónájából, hogy tovább vigyen minket a komfortnál. A saját bőrén mutatta meg, amit a saját bőrünkön megtanulhatunk: hogy mégis szeret az Isten. Így van értelme az életnek, a játéknak. Nagy szavak helyett menjünk ki játszani a tágas térre! Komolyan véve a keresztyénséget, mégis kötetlenül, örömmel megélve, mint a legjobb játékokat. A szavak bent maradnak a Bibliában. Isten Szentlelke nem. Hallgassunk rá! Játsszani hív a szabadba.

Laskoti Zoltán

A NAGYLELKÜSÉG KIFIZETŐDIK

„Amilyen mértékkel ti mértékt, olyan mértékkel mérnek viszonzásul nektek.” (Lukács 6,38)

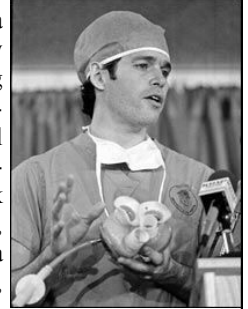
Dr. William DeVries sebész, aki a műszív úttörője volt, Olyan orvos volt, aki vasárnap is bement a kórházba, csak azért, hogy felvidítsa a csüggedt betegeket. Még a kötőscserét is átvette a nővérektől, sőt, ha egy páciens azt kérte, hogy maradjon ott beszélgetni vele, azt is megtette. A barátai azt mondják rá, hogy olyan, mint egy „rég, jól bejáratott cipő”, ami minden alkalomra kényelmes. Cowboy-csizmát hord, és Vivaldi zenéjét hallgatva végzi a szívműtöket. „Szája sarkában mindig mosoly bujkál” – mondja róla barátja,

Dr. Robert Goodin – „és mindig keres rá módot, hogy valóban el is mosolyodjon”. Az igazság az, hogy a „megérkezés” nem az a hely, ahol mások szolgálnak neked, hanem az, ahol te szolgálj másokat örömmel. Chuck Swindoll írja: „Közös térben mozognak, de nincsenek már közös érdekeink. Mintha egy

olyan liftben utaznánk, ahol ki van írva a szabály: Tilos beszélgetni, mosolyogni vagy szemkontaktust létesíteni az igazgatóság írásos engedélye nélkül. Elveszítjük az egymással való kapcsolatot! Egyre lanygul bennünk a belső ösztönzés arra, hogy segítsünk, biztassuk, igen, hogy szolgáljunk embertársainkat. Pedig ezek adják a boldog, beteljesedett élet lényegét. Ezért mondta Jézus: „Hanem aki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok!” (Máté 23,11). Minden, amit Istentől kapunk, először is ajándék, másodsor mag, amit el kell vetnünk. Jó képzést kaptál? Vezetői talentumod van? Több a pénz, mint amennyire szükséged van? Akkor vetőmagod van – vesd el!

Olvasd el Isten nagylelkűségére vonatkozó ígéreteit, aztán kezd el tovább adni másoknak, amit kaptál. Így találsz boldogságra!

Forrás: Mai Ige

IMÁVAL NYERT CSATÁK (WAR ROOM)

Tony és Elizabeth Jordan középosztálybeli házaspár, akiknek lát-

szólag mindenük megvan: remek munka, szép lányuk, illetve álmaik otthona. A látszat azonban csal. Házasságuk válságban van, életük és otthonuk egy háborús övezet, s az egésznek lányuk issza meg a levét. Egy idősebb, bölcsőbb hölgy, Miss Clara segítségével Elizabeth rájön, hogy hogyan küzdhet családja s házassága egyben tartásáért.

A film fő mondanivalója, hogy az imádság egy nagyon fontos eszköz, amit keresztények milliói nem vesznek kellően komolyan. Pedig ha meg akarjuk nyerni a hétköznapi csatákat, vagy akár komolyabb háborúkat is, melyek az élet különböző területein érnek bennünket, akkor egy ilyen különlegesen hatásos fegyverre szükségünk lesz. Ne becsljük le, micsoda ereje van az imádságnak!

"Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyáddhoz, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megjutalmaz majd téged." (Máté 6:6)

A "Szerelmpróba" és "A bátorság emberei" című filmek rendezőinek legújabb filmje!

Egy régi legenda szerint valaki a mennyben járt. Bevezették egy fényes terembe, ahol egy nagy halom emberi fület talált.

Kérdésére elmondták, hogy ezek olyan emberek fülei, akik szívesen hallgatták mindazt, ami szép és jó, de nem a szerint éltek.. Tehát nem jutottak a mennybe, csak a fülük.

Egy másik nagy teremben csupa emberi ajak volt egy halomban :olyan embereké, aki sokat beszéltek az igazságról, de nem a szerint éltek.

Tehát ők maguk nem juthattak a mennyekbe, csak az ajkuk.

Hogy állunk mi, ma élő keresztyének a huszonegyedik században?

A két tannyelvű SZIGNUM, a makói Szent István Egyházi Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium már második alkalommal rendezett lengyel–magyar napot. A két nép barátsága legendás, és történelme számos ponton összefonódik; ezt a sokszínű kapcsolatot kívánja az iskola többféle módon bemutatni. Volt lengyel filmklub, mesenézés és történelmi bemutató is.

A március 18-i alkalom középpontjában Szent II. János Pál pápa személye állt. A reggeli közös szentmisét Zmijan Adalbert lengyel származású, üllési plébános mutatta be, amelynek végén az iskolaközösség tisztelgett a szent lengyel egyházfő szobra előtt. A diákok március eleje óta a pápa képével és idézetével díszített jócselekedet-kártyákat gyűjthettek, amelyekből az ünnepségre farkasfogas füzért készítettek. A lapocskák színei is szimbolikusak, a sárga a pápára utal, a piros a magyar és a lengyel zászlóban is megtalálható, a fehér pedig mindhárom. Már több száz ilyen kártyát kiosztottak; a belőlük készített girlandok a néhai Szentatya szobra körüli teret fogják ékesíteni – beszélt az ötletéről Brzózka Marek szobrászművész-rajztanár, aki maga is lengyel családi gyökerekkel rendelkezik.

Ezen kívül volt előadás és kiállítás Szent II. János Pál pápáról, ebédnél pedig mindenki megkóstolhatta a volt egyházfő kedvenc édességét, a krémet is. Finomságokból nem ez lesz az egyetlen; a diákok egy-egy tejkaramellát kaphattak, ha lengyelül elmondták az ezeréves barátság mottóját és a katolikus köszönetét.

Természetesen a szervezők arra is törekedtek, hogy az élményeken túl maradandó ajándékkal is gazdagodjanak a résztvevők: „Öcsémekkel egy képgenerátorot szerkesztettünk, amelyre egy saját fotót feltöltve, bárki egyútt szerepelhet a pápával. A közös fénykép utána letölthető és a lengyel nap emlékére megőrizhető” – számolt be az eredeti gondolatról Marek tanár úr.

A II. lengyel–magyar barátságnap meghívott vendégei a szege-di tiszteletbeli lengyel konzulátus képviselője és Farkas Éva Erzsébet makói polgármester asszony voltak.

A képgenerátor ide kattintva hozható működésbe: www.szignum.hu/janospal

Forrás: Szignum.hu

Magyar Kurír

A tulajdonos és a vagyonkezelő

Te kerested meg a pénzed, költsd el tetszésed szerint és boldog le-szel! Megérdemled, jár neked – sugallja a világ, a Biblia azonban mást tanít. De hogyan gazdálkodjunk helyesen a pénzünkkel? Lehet becsületesen vállalkozni a pénzcentrikus világban? Valóban nem lehet anyagi gondokat pénz-zel megoldani? Pénzügyi kérdéseket jártunk körbe Illéssy János mérnök-közgazdással, a KEVE társaság szolgálatvezetőjével.

Az internetes keresőben 12 millió találat jött ki a pénz szóra, angolul pedig két és fél milliárd. Mit mutat ez a rengeteg találat?

Elég tisztán mutatja, hogy általában mennyire a pénz körül forog az életünk. A pénz sok dolgot megtestesít: hatalmat, befolyást, élvezeteket, lehetőségeket. A világi ember ezért pénzcentrikus és ezért volt mindig is az. Egy másik végletes gondolkodás szerint a pénz minden baj gyökere. Szerintem pedig se nem mindenre való gyógyír, sem maga az ördög, hanem nagyon hasznos eszköz. A baj akkor kezdődik, ha ezt az eszközt imádni kezdi az ember. Pál apostol is azt mondja, hogy minden rossz gyökere a pénz szerelme. Tehát nem magát a pénzt nevezi rossznak, hanem a pénz szerelmét.

Azt mondja, hogy a pénz jó dolog, és ha normálisan használjuk, minden rendben van vele?

A jó megközelítéshez az a legfontosabb, hogy tudnunk kell, ki a pénz valódi tulajdonosa. A Biblia feketén-fehéren fogalmaz erről: minden az Istené. A tulajdonos pedig azt mondja nekünk: itt van a pénz, használj, élj vele boldogul úgy, ahogyan én mutatom neked!

Ha Isten a tulajdonos, akkor mi, emberek mik vagyunk?

Sáfárok. Ez régi szó, ebben a tekintetben úgy is fordíthatnánk, hogy mi vagyunk a vagyonkezelők. Sáfárként nem nyomaszt minket sem a tulajdonlás kockázata, sem a terhe, nekünk „csak” az a dolgunk, hogy jól gazdálkodjunk a pénzzel.

Szépen hangzik, de hogyan gazdálkodhatunk jól? Hogyan bánjon a keresztyén ember a pénzével?

A jó sáfársághoz mindenképpen szükséges az a felismerés, amit az előbb említettem: meg kell érteni, hogy nem én vagyok a pénz tulajdonosa. Határozottan állítom, hogy a pénzügyi kérdések alapján véve nem közgazdasági, hanem lelki kérdések. Sokkölő, de igaz, hogy az anyagi problémákat nem lehet pénzzel megoldani!

Ezzel a kijelentéssel biztosan sokan nem

értenének egyet. Megmagyarázná?

Mondok egy példát. Ha lenne tízmillió forint adósság a nyakamban, és valaki azt mondaná, hogy kifizeti helyettem a pénzt, akkor néhány napig biztosan madarat lehetne fogatni velem, a föld felett lebegve járnék örömben. Csak hogy néhány hónap múlva nagy valószínűséggel ugyanott tartanék, ahol korábban. Újra adósságba verném magam. A pénz ugyanis nem tudja megoldani a lelki bajt, azaz amiért eleve eladósodtam.

Az eladósodás mindig lelki kérdés és nem gazdasági?

Igen, elsősorban lelki kérdés. Nem véletlen, hogy a Biblia ilyen sokat tanít minket a pénzről. Több mint 2400 vers szól a tulajdonlásról, a pénzről, a hitelről. Vajon miért? Mert Isten pontosan tudja, hogy mennyire pénzcentrikusak vagyunk.

Őn az üzleti világban forog, pénzügyi tanácsokat ad, tanít. Mit szólnak a köke-mény üzletemberek, amikor előjön ezek-kel a gondolatokkal?

Ha egy befektetési konferencián fölállnék, és azt mondanám, hogy Isten mindennek a tulajdonosa, az valóban nem lenne helyénvaló...

De hát ezt gondolja és vallja!

Igen, de mindennek megvan a maga ideje. Egy szakmai konferencián elsősorban a szakmáról kell beszélni. Nekem azonban nagyon sokat segít a gyakorlatban az, hogy tudom, mindent, így a pénzügyeimet is Isten dicsőségére kell kezelnem.

Ha tőzsdére viszi a pénzét, az Isten dicsőségére történik?

Ez attól függ, hogy mi van a szívémben. Ha a gyors meggazdagodás szándékával tőzsdéznék, mert úgy tartanám, hogy a pénztől

megszerzett pénzt. Fontos, hogy jövedelmünk-ből adakozzunk, de nem azért, mintha neki olyan nagy szüksége lenne rá, az Ő büdzséjéből biztosan nem hiányzik ez az összeg. Igazából nekünk van rá szükségünk, hiszen az adakozás a dicsőítés egyik formája.

Az adósságról úgy tartja a Biblia, hogy átok. Mit lehet ezzel az átokkal kezdeni? Ma rengeteg magyar család küzd a hitelek visszafizetésével.

Ha nagyon szeretnénk valamit megvenni, tegyük fel a kérdést: biztos, hogy Isten is szeretné ezt? A hitelkártya-adósság nyomasztó, de gazdaságilag is örülség, mert ez azt jelenti, hogy valaki folyamatosan többet fogyaszt, mint amennyije van. A világ azt sugallja, nyugodtan vedd fel a kölcsönt, majd egyszer visszafizeted. És a hitelgörgeteg egyre csak növekszik, a folyamat

végén pedig emberi tragédiák állhatnak. Jó hír azonban, hogy visszafelé is lehet görgetni ezt a labdát, biblikus technikák is léteznek arra nézve, hogyan szabaduljunk meg a hiteleinktől. Ez nagyon erős és kemény harc, elsősorban lelki harc, de meg lehet vívni.

Hogyan lehet hitel nélkül ma lakáshoz jutni? Ha egy értelmiségi fiatal keres net-tó 140 ezer forintot, amiből 70 ezer az albérlés, a maradékból él szűkösen, de valahogy mégis kiszorít havi 10 ezret, hogy félretegye, tíz év alatt gyűjt össze 1 millió 200 ezer forintot. Hát ebből sosem lesz lakás!

A Biblia nem tiltja a kölcsönt, csak azt mondja, hogy nem jó dolog és vigyázni kell vele. A hitelfelvétel arany szabályait be kell tartani. Ha valamire felveszek hitelt, figyelni kell például arra, hogy a hitel tárgya várhatóan tartsa meg az értékét. Ilyen tárgy lehet a lakás. Ellentétben például a veszélyes autót-hitelekkel. Ha valaki szeretne egy szebb, nagyobb kocsiba ülni, tudnia kell, hogy amint kigördült a kereskedésből, az autója elveszítette az értéknek felét. A hatalmas hitel terhe azonban ott marad a nyakán. Ez halálzóna, mert nincs valódi fedezet a hitel mögött. Gondolkodjunk, mérlegelnünk kell, mielőtt kölcsönt veszünk fel, mert lehet, hogy most jó állásunk van szép jövedelem-mel, de butaság azt gondolni, hogy az élet mindig csak mosolyoghat ránk. Fontos, hogy megértsük: Isten nem korlátozni akar, hanem szabadságot adni! Mi a családom-mal éltünk kevés pénzből és nagy jövede-lemből is. De nem voltunk boldogtalanab-bak, amikor szűkös volt a büdzsénk. A pénz mennyisége és a boldogságunk semmilyen összefüggést nem mutat – ez régi tétel.

Ezzel biztosan megint sokan vitatkoznának...

Igen, tudom, hallom is folyamatosan.

És mit válaszol neked?

Meg lehet nézni a lottónyertesek történeteit. A legtöbb esetben kisiklott életet, tragédiák sorát eredményezi a hirtelen jött vagyon. De fordítva is igaz: sokan vannak, akik pénz-mire akarjuk elvesztése közben találják meg igazi értékeiket, életüket. Mindannyian sok példát tudnánk sorolni.

Kérem, ne vegye személyeskedésnek, de vannak önnek luxuscikkei? Mondjuk hárommillió forintos órája?

A legdrágább dolgaim a feleségem és a három gyerekeim. Luxuscikkeim nincsenek, bár biztosan sokan mondanák, hogy bár-csak nekem lenne annyim! Kényelmesen élünk, van szép házunk és a gyerekeinknek lakásuk. Ennyivel is már könnyen megfele-dkezhetünk arról, hogy jóval többet adott az Isten, mint ami mindenképp szükséges.

Mit gondol arról, ha valakinek státusz-simbólum a drága luxusautója?

Ha valaki a kocsiban találja meg az identitá-sát, az nem csak bálványimádás, de mérhe-tetlenül szomorú is. Isten tudniillik sokkal nagyszerűbb identitást adott nekünk, mint egy autó.

Más a megítélés, ha egyszerűen csak szeret a luxuskocsival járni?

Ha valaki megengedheti magának, hogy jó autóval járjon, de közben látja a világot a maga valóságában, adakozik, segíti embertársait, jó célokra használja a pénzét, akkor nem látok kivétlenül még a drága autóban sem. Az önmagában nem bűn, hogy valaki szereti a szép autókat. Isten az egész világot adta nekünk, hogy gazdálkodjunk vele és gyönyörködjünk benne. Nem lehet valakit elítélni csak azért, mert gazdag. A vagyoni helyzetünk semleges az üdvösség szempontjából. Az számít, hogy hűségesek vagyunk-e.

Hogyan kell érteni Jézust, amikor azt mondja, hogy könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdag embernek bemenni a mennyországba?

Először is sok gazdag és istenfélő embert ismerünk a Bibliából, mint ahogyan sok szegényt is. Nem az számít, hogy gazdagok vagyunk-e vagy sem, hanem az, hogy hűek vagyunk-e Istenhez. Egy gazdag embernek valóban lehetetlen bemennie a mennyországba, ha nem hajlandó mindenét átadnia Istennek. Halkan kérdezném: és egy szegénynek?... Ezért csodálatos Jézus örömhíre, miszerint ami az embereknek lehetetlen, az Istennek nem. Egyes egyedül Jézussal mehetünk be Isten országába.

Azt fontosnak tartja, hogy valaki megoldozzon a pénzéért?

Azt tartom fontosnak, hogy ne imádjá a pénzt. Ha mondjuk valaki befektet egy értékpapírba és három nap múlva olyan vagyonra tesz szert, amiről sohasem álmodott, az önmagában nem bűn. Az a baj, ha a pénzben, a gazdagságban keressük a megváltásunkat, és azt hisszük, hogy a vagyonunk fogja megoldani az életünket.

Azért is kérdezem ezt, mert egyre több olyan weboldalt látni a neten, amelyik arra biztat, hogy ne dolgozzunk, dolgozzon helyettünk a pénzünk.

A munka csodálatos dolog. Amikor Isten megteremtette a földet, azt mondta Ádámnak és Évának, hogy a tiétek, műveljétek, dolgozzatok rajta és sokasodjatok. A munka áldás. Hiánya nagyon érzékenyen érinti az embert, de nemcsak a jövedelem kiesése miatt, hanem azért is, mert kiveszi az életünkéből a kreativitást. Lehet úgy élni, hogy csak a pénzem dolgozik helyettem, de a lényeges kérdés megmarad. Mi ennek az értelme és a célja? Ha valaki a pénzen vett élvezetekben látja az élete értelmét, az szörnyen kiüresedett élet.

Végül is az összes kérdés oda fut össze, hogy ki uralkodik?

Abszolút. Erről szól a Biblia, és erről kell szólnia az életünknek is. Isten annyi mindent akar nekünk adni: kapcsolatokat, szeretetet, hűséget ragaszkodást. Pénzen egyedül nem lehet megélni.

Őn milyen szellemben neveli a gyerekeit? Mindent megad nekik, vagy hagyja, hogy megoldozzanak az anyagi javakért?

Nem szabad mindent megvenni a gyerekeknek. Egyrészt biztos, hogy nem fogja érté-

kelní, amit csak úgy kapott, másrészt nem tanulja meg a munkának sem a becsületét, sem a szépségét. Biztos én is lehettem volna tudatosabb ezen a téren a nevelésükben. Attól, hogy mindent a gyerek feneke alá tolok, még nem kapja meg azt, amire a leginkább szüksége van. A gyereket tudjuk segíteni Isten felé, de távolabb is tudjuk lökni, ez is a szülő felelőssége.

A mai közbeszédben sokkal többször hallunk a bankok hatalmáról, mint Istenéről. Miért arról beszél a világ, hogy mindent a pénz ural?

Mert a világ rossz istent imád: vagy úgy gondolja, hogy nincs teremtő Isten, vagy nem olyan erős, mint ahogyan a Bibliában bemutatja magát. Ez pénzközpontú világ, de én továbbra is csak azt tudom hangsúlyozni: nem látom a bizonyítékát annak, hogy pénzrel bármi is megoldható.

Érdekes egy pénzügyi tanácsadó szájából azt hallani, hogy a pénzzel nem oldható meg semmi.

Azt mondom, hogy a pénzzel egyedül nem oldható meg semmi. A világnak észhez kellene térnie, és felismerni, hogy ez teremtett világ, tehát van teremtője és uralkodója.

Miért van az, hogy ha ma Magyarországon valaki vagyonos ember, az rögtön vagyános?

A gazdagokat valóban sújtja ilyen előítélet, aminek egyik oka lehet az irigység. Itt most általánosságban beszélék a gazdagságról, mert mindenkinél létezik egy még gazdagabb, így bárki megtalálhatja az irigysége tárgyát, a következő gazdag embert. Emellett sajnos sok vagyon valóban nem tisztességes úton keletkezett, ezért is előítéletes a társadalom. A gazdag embereknek nagy a felelősségük, hiszen őket különösen figyelik, hogy mire használják a pénzüket, így járhatnak elől jó vagy rossz példával.

Sokat hallani arról, hogy a világot valamilyen láthatatlan pénzügyi hatalom uralja. Mit gondol erről?

Számomra nincs erre bizonyíték, de könnyen el tudom képzelni, hogy így van. A jelek arra utalnak, hogy léteznek, és ez azért nagyon aggodalmas, mert az összes információt, amit a sajtóból fogyasztunk, valószínűleg ezekben a kezekben van. Vagyis manipulálhatók vagyunk.

Akkor csak az a kérdés, mit tegyünk, hogy ne váljunk manipulálhatóvá?

Egy szóval felelek: Biblia. Van egy dolog, ami nagyobb nálunk és nagyobb ennél a világnál. Ha ebben nem hiszünk, akkor nem látok reményt. Pál apostol azt mondja, hogy változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy meg tudjátok ítélni, mi a jó és mi a rossz. Nem tudok más alapot, csak Istent.

A világ mostani pénzügyi folyamatait látva el tudja képzelni, hogy lesz a közeljövőben nagy gazdasági világválság, nagy összeomlás?

Mindig volt és mindig lesz, ez szinte törvényszerű. A kapzsi ember időről időre szinte szükségszerűen elveszti józan ítélőképességét, és ilyenkor alakulnak ki azok a

piaci helyzetek, amikor az ár a legkevésbé sem tükrözi az értéket. Nagyon fájdalmas, amikor a „lufi kipukkan”, amikor az árak többé-kevésbé a helyükre kerülnek. A gazdaságtörténet tele van ilyen korszakokkal. Gazdasági válságok mindig lesznek, jobb, ha az ember felkészül rá.

De hogyan lehet erre fölkészülni?

Annyit költsünk, amennyit Isten adott. Ne imádjuk a pénzt, imádjuk Istent. Jó sáfárként működünk, ne igazodjunk a fősodorhoz, ami a fogyasztásról és a meggazdagodásról szól. Hitelek helyett legyenek megtakarításaink, de végső reményünket ne ezekbe helyezzzük.

Hallottam olyan közgazdásról, aki azt vezette le, hogy ha abszolút tisztességes lenne a világ és kivétel nélkül mindenki becsületesen élne, adózna és így tovább, akkor mindenki jólétben élhetne, vagyis megérné a világnak a tisztesség. Ön szerint ez így van?

Hiszem és vallom, hogy ez így van, bár nem vagyok olyan okos, hogy modellt tudnék építeni rá. De ez sem a pénzügyekről szól, hanem arról, hogy Isten megáldja a tisztességes embereket és nemzeteket.

De sokan most pont arról beszélnek itt-hon, hogy nem lehet tisztességesen vállalkozni, mert akkor felkopik az álluk.

Igen, tudom, sokan mondják nekem is, hogy János, ez olyan iparág, ahol mindenki csal. *Ha bevallom az áfát, akkor kész, vége. Mindenki feketén dolgozik.* Szerintem ez nem igaz, mert kihagyja a legfontosabb tényezőt: Istent. Adunk esélyt Istennek, hogy megáldjon egy becsületes üzletet? Próbáltuk egyáltalán becsületesen? Imádkoztunk érte? Lehet, hogy nem pénzügyi vagyon formájában jön az áldás, lehet, hogy nem én leszek a piacvezető vagy a leggazdagabb vállalkozó. És akkor mi történik? Halljuk meg Istent, aki annyi örömet akar nekünk adni, és egyáltalán nem biztos, hogy pénz formájában. Mi akarunk mindig pénzt.

Keresztýén pénzügyi szakemberként lát-e valahol kitérésit pontot?

Egyre bonyolultabb a világ, és tényleg egyre nagyobb hullámok jönnek. Érthetem ezt szó szerint is a globális fölmelegedésre gondolva, politikai értelemben is, hiszen a világ egyik fele megindult a másik felére, és gazdaságilag is, mert a világ népességének egy százaléka uralja a javak felét! Talán nem teljesen pontosak a számok, de az arányok érzékelhetők, és ez azt mutatja, hogy a világ kibillen. Nem látok más kitérésit pontot, csak azt, ha az ember visszatér az Istenhez.

Átvétel a parokia.hu-ról

HOGYAN HASZNOSÍTSUK A GYEREK KÍVÁNCISISÁGÁT?

Skita Erika, Turáni Szabolcs

„Azt hiszem, ha egy édesanya gyermeke születésekor megkérhetné a tündér keresztanyát, hogy a gyermekét áldja meg a leghasznosabb ajándékkal, ez az ajándék a kíváncsiság lenne.” – Eleanor Roosevelt

HASZNOS TANMESE

Egyszer egy király fontos tisztségre kereste a megfelelő embert, ezért próbára tette az udvara népét. Erős és bölcs emberek álltak körülötte.

– Van itt egy megoldásra váró feladat, és látni szeretném, ki az üzületek, aki képes megbirkózni vele – mondta, majd a jelenlévőket egy óriási nagy ajtózárhoz vezette, amelyet még egyikük sem látott. A király így folytatta:

– Itt találjátok a legnagyobb és legnehezebben nyíló zárat, ami valaha létezett a birodalmamban. Az udvari méltóságok egy része csak lemondóan rázta a fejét. Néhányan a bölcsőbbek közül közelebről is megnézték a lakatot, s az udvarban szinte mindenki egyetértett velük abban, hogy ez a probléma túl nehéz. Az egyik királyi tisztségviselő azonban mégis odament a lakathoz. Megnézegette, megtapintotta, a legkülönbözőbb módon próbálta megmozdítani, végül taszított egyet rajta, s a zár kinyílt. Nem is volt bezárva, csak beszorult: semmi más nem kellett hozzá, mint bátorság.

A király így szólt ehhez az emberhez:

– Te kapod meg az udvarban a tisztséget, mert nemcsak arra hagyatkozol, amit látsz, vagy hallasz, hanem a saját erődöt is beveted és van bátorságod újat próbálni.

(Detlev Blenk, Z-Press 2010)

ÖSZTÖNÖSEN KÍVÁNCSI GYEREKEK

A kíváncsiság és képzelőerő a kezdeményezés, a vállalkozó szellem, a problémamegoldás és a kritikus gondolkodás elengedhetetlen része. Bátorítani a gyerekeinket, hogy legyenek kreatívak, hogy tágítsák a megértésük kereteit – ez a kulcs a problémamegoldáshoz és a kritikus gondolkodáshoz. A kíváncsiság és képzelőerő jól működik a legtöbb logikus készséggel, vagy az olyan alapkészségekkel, mint az olvasás, írás, számolás, mivel mindkét agyféltekét megmozgatják, illetve ún. soft-skill-ként segítik a megszerzett tudás gyakorlatban való alkalmazását. Amikor

egy gyerek sokat kérdez, nagyon jó úton halad afelé, hogy megoldásokat dolgozzon ki az őt érdeklő kérdésekre.

Aki szülő, pontosan tudja, hogy a gyerekek határtalan kíváncsisággal tekintenek a világra. Minden érdekes, minden felfedezésre vár. Mindenről jó lenne még többet tudni, kifordítani, megvizsgálni, megkóstolni, megtapogatni. A kisgyermeket elemi erővel mozgó kíváncsiság azonban az évek során csökken. Felénkorra szinte kihál belőlünk, mindössze annyi marad, hogy a mindennapi tevékenységünket el tudjuk végezni, ám ritkán csodálkozunk rá a világra vagy keressük meg egy-egy dolog valódi értelmét. Miért van ez így?

UNATKOZOM!

Gyerekkorunk fontos kísérőjelensége volt az unalom. Vele együtt pedig az a törekvés, hogy találjunk valamit magunknak, ami megszabadít bennünket ebből a kínzó állapotból. Ma a gyerekek figyelme igen hamar a tv, számítógép és a figyelmüket folyamatosan igénylő elektronikus szerkezetek felé fordul. Aki szabadidejének jelentős részét ilyen ingerek mellett és között tölti, nehéz helyzetbe kerül, amikor egyedül marad egy szobában elektromosság nélkül.

A kíváncsiság ellentéte mindannak, amit ez a „folyton online lenni” világ képvisel, hiszen a kíváncsiság megerősíti a saját szellemi találékonyságunkat. Néha elég néhány egyszerű tárgyat a gyerekek kezébe adni, és egyrészt remekül mulatnak vele kézügyességüket és képzeletüket próbára téve, másrészt olyan tárgyakat készíthetnek belőlük, amelyekre mi felnőttek sosem gondoltunk.

A kíváncsiság teszi lehetővé a gyerekeink számára, hogy folyamatosan tanuljanak, növekedjenek, gazdagodjanak mindazzal az ismerettel, amelyet kíváncsiskodásuk tárgyául választanak. Sőt, ezzel válik lehetővé, hogy kérdéseket tegyenek fel az őket körülvevő világról. Ráadásul mindez a segítségükre van az egészséges képzelőerő és a kreativitás kialakításában. Remek dolog, ha a gyerekek értelmet, tudást és kalandot látnak a mindennapokban!

MIÉRT HASZNOS A KÍVÁNCISISÁG?

Aktivizálja az agyat.

Azok a „miért” kérdések, amelyek olyan gyakran hangzanak el a gyerekeinktől, hogy néha már a szemünket forgatjuk, jó célt szolgálnak. Azt mutatják, hogy folyamatosan elemzik és próbálják megtalálni a dolgok értelmét. Ez pedig nem más, mint szintizta tanulási folyamat és agymunka!

Támogatja a hatékonyságot

Legtöbbünk olyan gyereket szeretne felnevelni, aki képes az esetek túlnyomó többségében feltalálni magát, és nem függ másoktól. A kíváncsiság nagy segítség ebben is. Egy-egy probléma esetén felmerül bennük a kérdés: hogyan oldjam meg? – és elkezdik a megoldást keresni ahelyett, hogy megvárják, hogy valaki kitalálja helyettük, mit kellene tenni.

Kitartásra ösztönöz. Amikor egy gyerek valóban kíváncsi valamire, nem fog megelégedni egy-egy mondatos válasszal. Addig kérdez, amíg meg nem tudja, amit szeretne. Ehhez pedig nem feltétlenül kell nekünk, szülőknek mindentudóknak lennünk. Kölcsonözhetünk, vagy vehetünk könyvet a témában, körülnézhetünk az interneten, sőt, ha a kérdés engedi, akár a gyakorlatban is megnézhetjük, mi történik ha...

A legjobb hír, hogy nem kell nagy dolgokra gondolni, ha a gyerekek kíváncsiságát szeretnénk megtámogatni. Nem kell semmi olyat rájuk erőltetni, ami ne lenne számukra természetes. Hagyjuk, hogy kérdezzenek, és akarjuk velük együtt felfedezni a világot! A kíváncsi elme sosem unatkozik!

Átvétel a Képmás Magazinból

Reményik Sándor

Porszem a Szaharából

A Szaharában jártam egyszer, régen,
A napperzselt sivatagfővényen.

A pusztának a Számum nekivágott,
Megálltak remegve a karavánok.

A homokot a szél septe zúgva,
Meglapult ember, állat összebúva

Én kitértam a kebelem a szélnek,
A szélkavarta, roppant, üres térnek.

Akkor, nézve a nagy kietlenséget, -
Egy vándorporszem a szívembe tévedt.

Ő megpihent, a szívem védi, ója -
De lettem én a földnek bujdosója.

Örökkön-szomjas, elátkozott lélek,
Akit a Számum hagyatéka éget:

Egy porszem csak, de szívemhez tapadt
És benne van az egész sivatag.

A teáscsésze

Egy házaspár elment vásárolni, hogy vegyenek valamit közelgő házassági évfordulójuk alkalmára. Mindketten szerették az antik tárgyakat, kerámiákat, különösen a teáscsészéket. Az egyik kerámia üzletben megláttak egy szép csészét.

A férj megkérdezte az eladót:

– Meg szabad nézmem ezt a csészét? Még sosem láttam ennyire szépet.

A boltos a kezébe adta, és miközben csodálta a mesteri alkotást, a csésze – legnagyobb meglepetésére – megszólalt:

– Nem érted, hogyan lehetek ennyire szép? Tudod, nem voltam mindig teáscsésze. Volt idő, amikor vörös voltam és agyagnak neveztek. Mesterem kiásott, megdolgozott, összelapított, meggyúrt újra és újra, én pedig üvöltöttem a fájdalomtól!

– Hagyj békén! – üvöltöttem, de Ő csak mosolygott, és így szólt:

– Még nem.

Aztán egy gyorsan forgó korongra helyezett és én hirtelen csak forogtam, forogtam, forogtam, körbe-körbe.

– Állíts meg! Szédülök! – kiabáltam, de a Mester csak ingatta a fejét és azt mondta:

– Még nem.

Aztán betett a kemencébe. Sosem éreztem olyan forróságot!

Csodálkoztam, miért akar megégetni. Sikoltoztam. Ki akartam jutni.

Láthattam a Mester arcát az üvegen át, és leolvashattam ajkáról, ahogy a fejét rázta:

– Még nem.

Végül az ajtó kinyílt, kitétt a polcra. Hűlni kezdtem.

– Most már jobb – gondoltam.

Aztán mindenütt befestett. A festék szaga rettenetes volt. Undorodtam tőle.

– Hagyd abba! Hagyd abba! – kiáltottam. De csak ingatta a fejét:

– Még nem.

Aztán hirtelen újra visszatett a kemencébe. Nem ugyanabba, mint először.

Ez kétszer olyan forró volt. Úgy éreztem, megfulladok.

Könyörögtem, mindent megbántam, sikoltoztam és sírtam. Közben láttam, amint rázza a fejét, és azt mondja:

– Még nem vehetek ki.

Tudtam, nincs többé remény. Végem van. Kész voltam rá, hogy végleg feladjam, mire kinyílt az ajtó.

A Mester kivett, és újra a polcra tett.

Egy órával később elém állított egy tükroret és azt mondta:

– Nézd meg magad!

Amikor a tükörbe néztem, alig tudtam hinni a szememnek:

– Ez nem én vagyok, ez nem lehetek én!? – hitetlenkedtem. – Ez gyönyörű! Gyönyörű vagyok! – kiáltottam.

– Szeretném, ha emlékeznél arra, hogy fájt, amikor gyúrtalak, gyömszőltelek, de ha nem teszem, kiszáradsz. Tudom, hogy szédültél, mikor a korongon forgattalak, de ha megállítom a korongot, szétmorzsolódsz. Tudom, hogy elviselhetetlenül forró volt a kemencében, és nem értettél, miért teszek oda, de ha nem teszem, megrepedsz. Tudom, hogy rettenetes volt a szag, amikor bevontalak mázzal és befestettelek, de ha nem teszem, akkor sosem erősödsz meg, és nem lesz színes az életed. És ha nem teszek újra vissza a másik kemencébe, nem élhettél volna sokáig, nem lennél elég erős. Befesteztelek.

Olyan vagy, amilyennek elképzelttem akkor, amikor hozzáfogtam a munkához.

Köszönöm Uram...

Köszönöm, Uram a fákat, melyek árnyékában megpihen

Köszönöm, Uram a szelet, mely meglebbenti drága haját

Köszönöm, Uram a holdat, melynek fénye megcsillan áldott szemem

Köszönöm, Uram a csillagokat, melyekre nézve, lelke messze jár

Köszönöm, Uram a napot, melynek fénye átmelegíti a szívét

Köszönöm, Uram a vizet, melyet ajkához emel, ha megszomjazik

Köszönöm, Uram a földet, amelyen jár

Köszönöm, Uram a fűvet, amely nem hajlik meg léptei alatt

Köszönöm, Uram a madarakat, akikkel beszélget, ha egyedül van

Köszönöm, Uram a levegőt, amely élteti Őt

Köszönöm, Uram a Lelkedet, melyet Neki adtál s ő odaadta nekem

Köszönöm, Uram az illatokat, melyek megédesítik a testét

Köszönöm, Uram a kezeit, amelyeket megfoghatok

Köszönöm, Uram az Éj-bársonyt

Köszönöm, Uram a hangját, amely halk, simogató és világokat hoz elém

Köszönöm, Uram a szemeit, ajkát, fülét, nyakát, mindenét, melyekre nincs

szó, olyan gyönyörűek és mélyek

Köszönöm, Uram, hogy amikor azt mondom Neki:

Drága Kicsi Angyal, akkor mosolyog

Köszönöm, Uram Őt.

HITEHAGYOTT ESKÜVÉS A BIBLIÁRA

Czakó Gábor

Ki ne akarná megölni az atyját? A híres kérdés Dosztojevszkijtől származik, s ma is időszerű, időszerűbb, mint valaha. Az európai kultúra szülőjét, a kereszténységet üldözik. Nemcsak a Közel-Kelet számos országában, de Pakisztánban, Indiában, Afganisztánban, vagy éppen a keresztény többségű Nigériában is, ahová rendszeresen törnek be saharai harcosok, hogy öldöcssék a Jézussal eljegyzett embereket.

A vérengzések felsorolását napestig folytathatnánk, de tudjuk, hogy egy vallást, egy világszemléletet, egy létmódot csupán fegyverrel nem lehet elpusztítani. Vannak erre kifinomultabb, a guillotine-nál, a Gulágnál, a gázkamránál demokratikusabb módszerek is, amelyek a gyökerénél ragadják meg a lényegét. Mert a feladat nem a test ügye! „Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket nem tudják megölni. Inkább attól féljete, aki a lelket meg a testet is pokolba taszithatja.” – mondja Jézus Máté evangéliumában (10, 28). Itt most elnézést kell kérni bizonyos Olvasóktól, akik az elmúlt évtizedekben hozzászórtak ahhoz, hogy a kereszténység nevű szociológiai jelenségről még csak-csak lehet említést tenni, Isten neve is beszöhető kacifántos káromlásokba, de Jézus Krisztusról, a kereszténység alapítójáról, legkivált az ő kijelentéseiről szó sem eshet. Az megsértené a valamilyen szabadságot. Talán éppen a vallását.

Eredeti kérdésünket nem feledve folytassuk ott, hogy a hatalom akarója számára a test megölése még nem eredmény, mert ugyan eltakarítja a feleslegeseket és a kártékonyakat a fejlődés, az új világrend útjából, ám nem szüli meg az új embert...

Ahhoz meg kell ölni a régi lelket. Hogyan? Sőt! Hogyan kell az embert egy az eddigőtől eltérő, korszerű létmódba kormányozni, ahol nem fogja megtalálni élete eredeti alapértékeit? Vegyünk egy könnyű kérdést. A Tízparancsolatban az emberi kapcsolatokra vonatkozó első parancsolat így hangzik: „Ne ölj!” Mint tudjuk, ez a törvény – ilyen-olyan korlátozásokkal – a földkerekség valamennyi kultúrájában él, vagy legalábbis élt a közelmúltig.

Lassan negyedszázada egy korai Beavatásban idéztem, hogy Michael B. Rothenberg 1975-ös kutatásai szerint „egy amerikai gyerek, mire elvégzi a középiskolát, addigra 15 ezer órát tölt a képernyő előtt, mialatt 18 ezer gyilkosságot lát, nem beszélve a rablásokról, üldözésekről, lövöldözésekről, kínzásokról, gyújtogatásokról stb. Percenként egy ilyen jelenet van a tíz év alattiak számára készült rajzfilmekben.” Ezekben akkoriban leginkább csak a gügye macska, Tom meg a bájosan aljaska Jerry egér mészárolta egymást szakadatlan és lankadatlan. Nos, ők még kezdők és nyámnyilák voltak! Filmenként legfeljebb egyszer-kétszer lötték egymást szitává, gyújtották fel, darálták apróra — a gyermek nézők és szülei örömeire. Mert itt kell kézbe venni a dolgot: a legkisebbeknél!

Jézus mondja: „Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a gyermekek és ne tiltsátok meg nekik, mert ilyenek az Isten országa. Bizony mondom nektek, aki Isten országát nem fogadja úgy, mint a gyermek, nem megy be oda.” (Lk 18, 16–17) Tehát Jézus elárulja, hogy az Ő tanításának megértése, befogadása gyermeki lélekkel történik. A dörzsöltek tehát nem tiltják a kereszténységet, hanem egy vele minden ízében ellentétes

kultúrát alakítanak ki, amely a szellemi értékeket gondosan törli a tudatokból.

1998-ra a főttebb idézett 18 ezres szám harmincezer fölé emelkedett. A filmekben az oktondi, s folyton felsülő Tom macskát felváltották a legborzalmasabbnak kitalált földalatti, tengeri és űrszörnyek, amelyeknek már a pusztasága is azt sugallja: „Mivelünk van tele a világ, bennünket semerre sem tudsz kikerülni!” Isten nincs, miként Tom és Jerry korában sem volt, helyette „démonok és istenek” dühöngenek. Háborítják a tengert, romhalmazzá gázolják a nagyvárosokat, gödrökké a hegyeket. Persze megjelentek a számítógépes játékok új nemzedékei, amelyekben a gyerek már aktívan is ölhet. Ő maga! Személyesen! Akárkit! – Innen vajon hány lépés az akármikor, akárhol és tényleg...? Jól tudjuk, hogy gyermekeinket az elektronikai ipar kütyüi is nevelik. Hogy mennyire ezek és mennyire mi?

Tudjuk? Ha nem, nosza, nézzünk bele egy közönséges zsebtelefon kínálatába! Ott is ugyanaz tombol és mészárol, ami a bolygó bármelyik pontján, bármelyik távközlési rendszerében. Nem új dolog elgondolkodni azon, hogy egy Naprendszerünkhez közeledő idegen űrhajó parancsnoka – ha észlelné a bolygónk körüli űrben is örvénylő „kultúrát”, vajon mit tenne. Nem kell túl mélyre nézni ahhoz, hogy világos legyen: nem a muszlimok üldözik a keresztényeket.

No de kik a keresztények? Ez már fogósabb kérdés. Jézus búcsúbeszédében így határozta meg magát: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut az Atyához, csak énáltalam. Ha ismernétek engem, Atyámat is ismernétek. Mostantól fogva azonban ismeritek és látjátok őt.” (Jn 14, 6–7) Tehát nem egyszerűen a tanításait, úgynevezett „bölcességmondásait” kell betanulnia a kereszténynek, hanem a Megváltó útján kell járnia: úgy élni-halni, ahogy ő tette. Mégpedig krisztusi derűben, abban a felismerésben, hogy ez az igazság, ez a jó, ez a valódi élet, nem csupán a zsigerek és ösztönök pajkoskodása.

A Föld vezető hatalmának, és sok más országnak az elnökei, vezérei, bírái és az előttük nyilatkozó tanúk mind a Bibliára, néhol Krisztus keresztjére tett kézzel esküsznek, hogy szavaik és tetteik igazak és azok is lesznek. Így megy ez évszázadok óta. Ünnepeink a keresztény hagyományból erednek, ha nem, akkor megkeresztelődtek, ugyanígy szólásaink, népszokásaink is. A washingtoni Fehér Ház mai ura is esküdött a Bibliára, majd hivatala a karácsonyfát átnevezte „ünnepi fának”. Ahogy keleti kollégái télapósították Jézus születésnapját.

Kulcsponthoz érkezünk. Az országok, a népek, az emberi személyek leigázása nyelvük elfoglalásával kezdődik. Ez aprólékos és hosszadalmas folyamat. A hódítók bíznak abban, hogy van idejük, az erő, vagyis a pénz velük van.

A muszlim behatolók már rég felismerték a helyzetet.

Egy tévévitában ki is mondta egy németországi török vezető: nektek se hitetek, se igazságotok, se kultúrátok, csak technikátok, amit most tanulunk el tőletek. Mihez asszimilálódjunk?

A szerző író

Ki kezdje el?

A lelkész kertje hűvös sarkába húzódva olvasgató, amikor hirtelen ott állt előtte Laci, fia gyermekkori barátja, azóta kétgyerekes mérnök.

- Áldás, békesség! Bocsánat, ha zavarom, nyitva volt a kapu. Ide mindig bejövök, mint régen.

- Ennek örülök Laci, mindjárt jön a fiam.

A látogató lezökkent a másik kerti székre és olyan mélyet sóhajtott, hogy az idős lelkész akaratlanul megkérdezte:

- Sokat dolgozol? Fáradt vagy?

- Fáradt – némi hallgatás után hozzátette – legbelül.

Néhány rövid mondat után rátért, mi nyomja a szívét, legbelül. Névnapijára a felesége kezébe adott valami szépen csomagolt bigyulát, és azt mondta: Isten éltesen, kezét rázott vele, mint a főnöke az irodában. Kibotorkált a kertbe, a kutya a nyakába ugrott, és végig nyalta a képét.

- Legalább megcsókolt valaki. – Kínosan felnevette, de megpárosodott a szeme.

- Sokat vagy távol? Ez a baj?

Laci felemelt a földről egy fehéren erezett kavicsot s tenyerén a lelkész elé tartotta:

- Ilyen hideg az asszony, mint ez a kő. - Ujjai görcsösen szorították a tenyeréhez, úgy folytatta – ezért utazom annyit, nem kedvtelésből. Azzal aki mellettem ül a gépen, bárki legyen az, mindig tudok beszélgetni. Másokkal is. A feleséggel soha. Ha messziről érkezem és hozok neki valamit, hűvösen biccent, jólnevelten megköszöni. Olykor meg sem nézi. Enni ad, valamit mond a gyerekekről, aztán visszanéz szobája ajtajából, ezt mondja: Szia -, és reggelig nem látom.

- Mikor némultatok el így?

- Sosem volt bőbeszédű, de most messzebb éltőlem, mint a Szíriusz.

Az idős lelkész akaratlanul is a férfi kezét figyelte, ahogy ujjai között forgatta a kavicsot.

- Átvennéd a másik kezébe?

- Bocsásson meg, ha ideges vagyok, mindig babrálok valamivel. – El akarta dobni a kavicsot.

- Várj, vedd a másik kezébe!

A férfi zavartan engedelmeskedett.

- Ugye most melegebb, mint amikor felvetted?

- Melegebb a tenyeremtől.

- Attól. Próbáld meg fiam ezt a feleségeddel is, hátha felmelegszik. Ismered Assisi Ferenc imáját?

- Ismerem. „Add, hogy ne engem szeressenek, hanem én szeressek, mert akkor kap az ember, ha ad.”

Laci lassan felállt. Pár percig még nézte a tenyerében a kavicsot.

- Most megyek.

- Nem várod meg a fiamat?

- Most nem. Inkább hazamegyek.

- Melegíteni?

- Melegíteni.

Gyökössy Endre nyomán

A Józán Ész halálára (nyugodjék békében)

Ma egy szeretett barátunk halálát siratjuk: a Józán Észét, aki sok éven át volt közöttünk. Senki sem tudja biztosan, hány éves volt, mivel születési adatai már régen elvesztek a bürokrácia útvesztőiben. Emlékezni fogunk rá, mert olyan értékes leckéket adott nekünk, mint „dolgozni kell, hogy tető legyen a fejünk felett” és „mindennap kell olvasni egy keveset”; hogy tudjuk, miért lel aranyat, ki korán kel, és hogy felismerjük olyan mondatok érvényességét, mint „az élet nem mindig igazságos” és „lehet, hogy én vagyok a hibás”.

Józán Ész egyszerű és hatásos parancsok („addig nyújtózkodj, ameddig a takaród ér”) és megbízható szülői stratégiák („nem a gyerek, hanem a felnőtt dirigál”) szerint élt.

Égészsége akkor kezdett gyorsan romlani, amikor jó szándékú, de hatástalan szabályokat kezdtek alkalmazni: jelentések egy hatéves kisfiúról, akit szexuális zaklatással vádoltak, mert megpusztilta egy osztálytársát; kamaszokról, akiknek iskolát kellett változtatniuk, mert feljelentették drogot áruló társukat, vagy a fegyelmezetlen diákját megdorgáló tanítónő elbocsátása csak rontott az állapotán.

Józán Ész akkor kezdett háttérbe szorulni, amikor szülők csak azért támadtak a tanárookra, mert azok végezték el azt a munkát, amelyben a szülők csődöt mondtak: fegyelmezetlen gyermekeik fegyelmezését.

Még tovább hanyatlott, amikor az iskoláknak szülői engedélyt kellett beszerezniük ahhoz, hogy beadjanak egy aszpirint, bekenjenek egy gyereket naptejgel, ugyanakkor tilos volt tájékoztatniuk a szülőket, ha egy diáklány teherbe esett, pláne ha abortuszt akart csináltatni.

Józán Észnek elment a kedve az élettől, amikor a tízparancsolat nevetséges anyaggá vált, némely egyház üzletté aljasult, és amikor a bűnözők kezdtek külön elbánásban részesülni, mint áldozataik.

Józán Észnek elment a kedve az élettől, amikor a tízparancsolat nevetséges anyaggá vált, némely egyház üzletté aljasult, és amikor a bűnözők kezdtek külön elbánásban részesülni, mint áldozataik.

Józán Ész számára kemény csapás volt arról értesülni, hogy az ember már nem védheti meg magát egy tolvajtól a saját házában, ellenben a tolvaj beperelheti őt, ha kezét emel rá, és hogy ha egy rendőr megöl egy bűnözőt, még akkor is, ha ez utóbbinál fegyver volt, azonnal eljárás indul ellene aránytalan védekezés miatt.

Józán Ész halálát megelőzte szüleié: Igazságé és Bizalomé, feleségé: Bölcsességé, lányaiké: Felelősségé és Törvényességé, fiuké: Ésszerűségé.

Túlélik szörnyű mostohatestvérei: Hívják ide az ügyvédemet, Nem én voltam, Ne szólj bele és A társadalom áldozata vagyok...

Nem voltak sokan a temetésén, mivel nagyon kevesen értesültek arról, hogy elment.

Ha még emlékszel rá, add tovább ezt a levelet.

Ellenkező esetben csatlakozz a többséghez... ne tegyél semmit...

Forrás: internetes körlevél

Reményik Sándor

Vagy-vagy

Vagy egy nagy mű, – vagy egy nagy szenvedély.
Vagy égő nyár, – vagy gyémántfényű tél.

Vagy az Úristen, – vagy az emberek.
Vagy a kolostor, – vagy fészek-meleg.

Vagy a csúcsok nagy, edző hidege,
Vagy egy asszony simogató keze.

Vagy fent, vagy lent, élön, halálra-váltan,
Jaj, csak ne felemásan, felemásan!

Rakott tészta sok hússal

Hozzávalók:

40 dkg penne
60 dkg darált sertés-
hús
1 vöröshagyma
2 gerezd fokhagyma
1 dl paradicsompüré
bazsalikom
15 dkg reszelt sajt
só, bors
olaj

Elkészítése:

A tésztát sós vízben megfőzzük. A felszeletelt hagymát kevés

olajon megdinszteljük, a húst is belekeverjük és addig sütjük, míg feldobja a levét. Fűszerezzük, belekeverjük a paradicsompürét és a zúzott fokhagymát, kevés vizet öntünk alá és lassú tűzön készre főzzük a ragut. A leszűrt tésztát kiolajozott, hőálló edénybe tesszük, a ragut hozzákeverjük. A sajttal megszórjuk és 180 fokos sütőben addig sütjük, amíg a sajt ráolvad.

10 évvel ezelőtt

Madocsai Bea

„NEM VONAKODOM A MUNKÁTÓL”

Ősz óta Veres András szombathelyi megyéspüspök a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke. A javában tartó Szent Márton-évben egyházmegyéje különösen is jubilál, hiszen annak védőszentje a tours-i püspök. Családról, Istenképről, mártírságról, hitvalló életről beszélgettünk...

Mennyire befolyásolja egy gyerek vallásosságát a további életében az otthonról kapott hit? Ön milyen családban nőtt föl?

Meggyőződésem, ha gyerekkoromban nem vallásos közeg vett volna körül, akkor egészen másképp alakult volna az életem. Amikor azt kértem a szüleimtől, hadd menjek a győri bencés gimnáziumba, először megijedtek a költségektől, mivel akkor még nem volt állami támogatás, és a tandíj édesapám fizetésének kétharmada volt. Amikor édesanyám felvetette, hogy menjek inkább Nyíregyházára egy szakközépiskolába, ami a szakmán kívül érettségit is ad, azzal pedig ha akarok, el tudok menni papnak, akkor én azt találtam mondani: „de édesanyám, ott azt is kiverik belőlem, amit eddig kaptam!” Ez győzte meg szüleimet, hogy minden áldozatot vállalva Győrbe engedjenek. Utólag is úgy látom, hogy aki bekerült az állami iskolák rendszerébe, az azért másfelé tájékozódott, másfelé fordult, és valószínűleg nekem is a bencés atyákra, a bencés gimnázium légkörére még nagy szükségem volt ahhoz, hogy a családból megkapott indítást meggerősítsék. Egy tizennégy-tizennyolc éves fiatal életét döntően befolyásolják a középiskolás évek alatt kapott, kívülről jövő impulzusok. Emlékszem ebből az időből arra, ahogy a bencés atyák a tudományt élénk tárták. Mindenben megtalálták a vallással való kapcsolódást, és igyekeztek rányitni a szemünket, hogy mi a különbség az ateista és a hívő ember gondolkodása között, és ebből remek beszélgetések alakultak ki akár órán kívül is. Ezek nélkül az én hitem sem válhatott volna olyan mélyen intellektuálisan megalapozottá, ami szükséges volt ahhoz, hogy bátran, nem azt mondom, hogy felkészülten, de mégis nagyobb elköteleződéssel vágjak neki a kispapi, majd papi életnek. Mindig éreztem, picit koromtól, hogy a Jóisten erre hív, és amit otthon, majd a bencés gimnáziumban kaptam, az megerősített annyira, hogy erre a hívásra igent tudtam mondani az ateizmus korában is.

A szülei egyértelműen örültek, hogy a fiúk pap lesz?

Bár ők egyszerű, falusi emberek voltak, a józan gondolkodás jellemezte őket. Azt nagyon jól érezték, hogy nem kell a gyermek hivatásválasztásába beleszólni, de abban segítettek, amit szerettem volna tenni. Bennem határozott volt a vágy a papságra, és azt gondolom, édesanyám a szíve mélyén örült is ennek, és mivel mélyen vallásos asszony volt, imáival mindig támogatott. Édesapám nem szólt bele, hanem segített abban, amit szerettem volna elérni. Utólag megtudtam, hogy édesanyám sokat imádkozott értem, különösen, amikor kiküldtek Rómába tanulni. Bizonyára féltett, hogy mi van velem a messzi távolban: hiszen akkor nekünk még nem volt telefonunk, de egy évben egyszer-kétszer egy ismerősünk által, akinek már volt telefonja, tudtunk egymással beszélni.

A fiatalok számára a hit sokszor nehéz szabályok sokaságának tűnik. A gyerekek Isten-képét lehet, hogy a szülők rontják el, amikor azt mondják: „legyél jó, mert úgy szeret majd az Isten”, vagy: „ne legyél rossz, mert megbüntet az Isten”.

Gyerekkoromra visszagondolva örömmel állíthatom, hogy ilyen fenyegetést sosem hallottam otthon, még akkor sem, amikor valamilyen csibészéget követtünk el a szomszéd gyerekekkel. Egyenesen irtózom az ilyen mondatoktól és tiltakozom is, ha valaki így beszél a gyerekéhez. Mindig mondom: ne tegyék az Úristent mumussá! A gyerekeknek a szeretet Istenét kell megismerniük, mert „Ő nem az a véres Isten, az a véres Isten nincsen” írja Ba-bits. Nem lehet az Isten olyan valaki, akivel fenyegetőzni lehet!

De még Isten szigorúságáról sem beszélhetünk, mert ő nem szigorú, legfeljebb igazságos, aki végtelen szeretetével akar bennünket meggyőzni! Ne mondjuk, hogy azért olyan nehéz a keresztény élet, mert Istennek nehéz törvényei vannak! A szeretet belső dinamikájához, a szeretet természetéhez tartozik, hogy a szeretett személyhez igazodunk, mert tudjuk, hogy a minket teremtő Isten akaratánál nincs semmi jobb, ami az életünket széppé tehetné. Tehát aki ismeri az evangéliumot és személyes kapcsolatban van Istennel, az egészen biztosan nem fogja nehéznek érezni a kereszténységet. Még ha bizonyos élethelyzetekben úgy is éreznék, akkor is tudja, hogy „ez számomra a legjobb, mert Isten nem akarhat rosszat nekem”. Fontos tudni, hogy amit Isten vár tőlünk, ami az evangéliumban olvasható, az valahol az emberi természetben benne van. Még vallásosnak sem kell feltétlenül lenni ahhoz, hogy az ember úgy éljen, ahogy az evangéliumban látjuk, mert az ember belső természetéből fakadóan vágyik a jóra. Hogy ezt a kinyilatkoztatásból megismerhetjük, az a Jóisten ajándéka, hogy ne keserves próbálkozások által jussunk el a jó, az igaz, a szép megismerésére, hanem Isten mintegy tálcán kínálja számunkra az evangéliumban. Nagyon torz gondolkodásnak tartom azt, amikor az emberek úgy gondolják, hogy kegyetlenül kemény a keresztény élet. Nem! Maga az élet kemény, mert jelen van benne a bűn és a bűnre való hajlam. Gyengeségeink folytán éljük meg ezt nehéznek, és a bűnre való hajlam sajnos elvisz nagyon messzire, de a természetünk legmélyén ott van a szeretetre, a megbocsátásra, az áldozatvállalásra való késztetés. Ezt akarja bennünk az evangélium is megerősíteni. Világosan kell látnunk, hogy az emberi természetünkben benne van az az értékrend, amit az evangélium kész ajándékként elénk tár.

Milyen a mai ember hite? Más módon éljük-e meg a kereszténységünket napjainkban, mint néhány évtizeddel korábban?

A kereszténység jelenléte pozitívan hatott a világra, akkor is, ha talán most úgy is érezzük, hogy ami a vallásosságot illeti, hullámvölgyben vagyunk: de mindez az ember miatt van. El kell ismernünk, hogy nagyon sokan megalkuvók voltak. Ha visszagondolunk az ötven-hatvanhetvenes, sőt még a nyolcvanas évekre is, lehet, hogy egy nagyobb darab kenyérért, magasabb munkahelyi beosztásért, vagy pusztán csak félelemből többen elhagyták a hit gyakorlását. Voltak persze számosan, akik akkoriban is eljártak templomba, egyházi házasságot kötöttek, megkeresztelték a gyerekeket, akár titokban is megtalálva ennek az útját. Azonban nem voltak annyian a bátor, tanúságtévő, hitvalló életet élők, amennyien kellett volna lenniük. Ők már szülők, sőt nagyszülők, és az ő gyerekeiknek kellene a templomban lenniük és a vallásos életben példát mutatniuk. Évekkel ezelőtt papi társaságban idősebb papoktól gyakran elhangzott, hogy „bezzeg a mi időnkben mennyi elsőáldozó volt, mennyi bérmálkozó, mennyi házasságkötés!” Amikor ez sokadszor elhangzott, szóvá tettem, hogy: „Kedves atyák! Akiket ti megkereszteltetek, megbérmáltatok, azoknak a gyerekei, unokái hol vannak? Talán mégsem

volt olyan eredményes az a hitoktatás, ha a gyerekeiknek már nem tudták továbbadni a hitet!” Nem vádaskodás, hanem megállapítás, hogy kevesebb volt a hitvalló ember, és ezért kerültünk oda, ahol most vagyunk. Tehát ha a 21. század kereszténységéről beszélünk, akkor véleményem szerint arra van szükség, hogy hitvallóbbak legyünk, készen álljunk tanúságot tenni a hitünkről, bárhol vagyunk.

Nemrég egy volt munkatársammal találkoztam, aki a Fokoláre mozgalom tagja, és most Egyiptomban dolgozik. „Azt hisszük itt Európában, hogy milyen nagy hősök, milyen nagy keresztények vagyunk, pedig egyáltalán nem így van - mondta, amikor az ottani életéről érdeklődtem. Az egyiptomi keresztények naponta ki vannak téve a hitük miatt az életveszélynek, és bizony sokan az életükkel is fizetnek érte.” Mi pedig langyos, kényelmes kereszténységet élünk, tehát ne legyünk olyan büszkék, elbizakodottak a magunk vallásosságával kapcsolatban! Az a véleményem, hogy a 21. század kereszténye vagy hitvalló, tanúságtévő lesz, vagy létszámban tovább fog zsugorodni az egyház. Nem fog eltűnni: Jézus Krisztus biztosított bennünket arról, hogy még a pokol kapui sem tudnak erőt venni rajta, de azt nem mondta, hogy mindig tömegek lesznek az egyházban. Ki kell állnunk és tanúságot kell tennünk, a hitünket tovább kell adnunk az utánunk következőknek életünk tanúságtételével, munkánkkal, nem csak szavainkkal, hanem egész életvitelünkkel!

Gondoljunk bele: hány ember él látszólag vallásosan, jár templomba, ám a magánéletében ennek kevés nyoma van! Évekkel ezelőtt egy nem hívő fiatal időnként eljött a hittanórára, mert a vallásos osztálytársai elhívták. Egyszer megkérdeztem, ha már ide jár közénk, nem gondolt-e arra, hogy megkeresztelkedjen? A válasza nagyon súlyos kritika volt: „Miért legyek keresztény? A hittanos társaim ugyanúgy élnek, mint én.” Valószínűleg igaza volt, és ez őt egyáltalán nem készítette arra, hogy Krisztus útjára lépjen.

Nem volt rég, hogy láttuk a kopt keresztények lefejezését, akik Jézus nevével az ajkukon haltak vértanúhalált. Számunkra ez távolinak tűnik, s még ha rémüldöztünk is, nem zökkenünk ki a kényelmes keresztény életünkből.

Még a Püspöki Konferencia titkáraként kevesssel a háború befejezése után Szarajevóban jártam, és egyik vendéglátóm elvitt a város muzulmán részébe. Az üzleteken a kiírásokon mindenütt -ics végű neveket láttam. Megkérdeztem, hogy ők horvátok? Keresztények vagy muzulmánok? „Volt keresztények, ma már muzulmánok” hangzott a válasz. Ne felejtjük el, közel négyszáz évig ott éltek a muzulmánok, és sokan a horvátok közül muzulmánok lettek, vagy erőszakkal, vagy önként. Ennek a veszélynek ma is ki vagyunk téve. Számos ember van, akiben nem erős a hit, aki nem fordít gondot arra, hogy elsőáldozáskor, bérmálkozáskor ne fejeződjön be számára a hitismeretek elsajátítása. Ugyanis az ilyen ember könnyen más vallás, vagy szekta áldozatává válik, mert ott kap valamilyen vá-

laszt a benne fölmerülő kérdésekre, amelyeknek keresztényként soha nem járt utána. Nem volt felnőtt katekézisben része, nem olvasott egyetlen vallásos könyvet sem, megrekedt az elsőáldozó, bérmálkozó szintjén. Bizony, ha Európába továbbra is tömegesen jönnek a muszlimok, akkor az is előfordulhat, hogy amint Szarajevóban megtörtént, úgy a keresztények itt is muszlimmá lesznek, mert nincsen személyes hitük. Ahonnan a késztetést fogják érezni, afelé fognak hajlani. Ha belegondolunk, ez nagyon szomorú vízió, de a hitünk forog kockán. Ha másért nem, a helytállásért jobban meg kell ismernünk a saját hitünket! Nem szabadna, hogy valaki a tudományában nagy, talán híres is legyen, hitében pedig gyermeki szinten megragadjon! Biztos, hogy nekünk, papoknak szisztematikusan kell felkészítenünk a híveket arra, hogy az emberek a hitüket jobban megismerjék, de a híveknek is venniük kell a fáradságot, hogy a templomba járason túl katekézisen is részt vegyenek, vallásos könyvek rendszeres olvasásával előbbre kell jutniuk a hitismeretekben, hogy az életükben felmerülő hitbeli, egzisztenciális kérdéseket a Szentírás, a kinyilatkoztatás alapján meg tudják válaszolni.

A hitben való kitaráshoz jobban kellene fohászknunk a Szentlélekhez?

Ne legyenek kétségeink afelől, hogy Isten a Szentlélek által is folyton velünk van! Maga Jézus mondta, hogy ne féljete, ha bíróság elé állítanak benneteket, majd a Lélek eszettekbe juttatja, mit válaszoljatok. Isten Szentleke erősít, formál minket, ez nem kétséges; az már kérdés, hogy mi mennyire figyelünk erre, vagy inkább a saját erőnkől próbáljuk a dolgokat megoldani. Nem kell előre félünk attól a helyzettől, amikor az életünket fenyegető helyzetbe kerülhetünk, hiszen maga Jézus Krisztus biztosított minket, hogy erőt fogunk kapni. Ehhez persze úgy kell élnünk már előtte is, hogy felismerjük a Szentlélek irányítását az adott helyzetben.

A jubileumi Szent Marton-évben mit üzen Ön számára ez az 1700 esztendeje született tours-i püspök?

Azt tűztem ki feladatul magamnak és arra biztattam a munkatársaimat is, hogy az előkészítő évben (2015) elsősorban mi magunk törekedjünk megerősödni Szent Marton lelkületében azon erények gyakorlásával, amelyekben ő jeleskedett. Számomra az a mondása vált különösen fontossá, ami őt éltette, vezette, s ma is ez szab életemnek irányt: már idős és beteg volt, amikor úgy imádkozott, hogy „Uram, szeretnék már hozzád költözni, de ha népednek még szüksége van rám, akkor szívesen maradok az élők között, »non recuso laborem«” (nem utasítom el a munkát). Ez számomra nagyon erős mondat, hiszen papként, püspökként rengeteg tennivalónk van a mai világban az egyház ügyéért, de az egyes emberek üdvösségéért is. Evangelizálni, újra evangelizálni, építkezni nem csak épületekben, hanem a lelkekben is: ez időt, türelmet, energiát igényel, és ezt csak az tudja megtenni, akiben ott van a belső elhatározás, hogy „nem vonakodom a munkától”.

Isten áprilisa

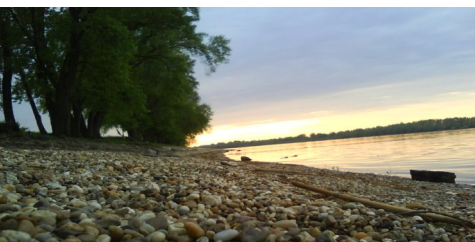
Sétál a napfény melegen
A dunaparti köveken.
Huzakodnak a zsinegen
A kiskutyák bolondul.
- A szív is, hatvanon túl
Ha nem csendül, de kondul.

Fölüti rezzenős fejét,
Szükelli megszokott helyét
A gubbasztó öreg cseléd,
Az évek forrta kéreg
Burka mögött a lélek
És azt bizsergi: élek.

Nem táncol már, nem is szökell,
De szállna mégis, szárny se kell,
A napra ki, a hegyre fel,
Akárhová, - csak szállnék!
Se gondolat, se szándék:
A perc a szent ajándék.

Csak ez a perc, csak ennyi kell:
Míg kék mosollyal átölel
Az allelujás ég-lepel
S lényem magába issza
A testtelenbe vissza
Az Isten áprilisa.

Sík Sándor

AKIK NAP MINT NAP SEGÍTENEK

Varga Józsefné / Sárka /

1961-ben születtem Kaposváron. Szinte születésemtől kezdve az Ötvöskőnyi nevű kis faluban élek, itt jártam általános iskolába, majd Kaposváron tanultam tovább.

1978-ban, a Nagyatádi Konzervgyárban helyezkedtem el gépiróként. Katolikus családban nevelkedtem, hiszen anyai nagyapám haláláig az ötvöskőnyi egyházközségnek volt a tagja. Első osztályos voltam, mikor édesapám beiratott hittanra, így 1970-ben jártam elsőáldozáshoz, majd 1974-ben Nagyatádon részesültem a bérmálás szentségében. 1989-ben kötöttem házasságot az ötvöskőnyi templomban. Egy felnőtt leánygyermekem van.

Rendszeresen járok templomba. A tavalyi év folyamán kapcsolódtam be igazán az ötvöskőnyi templom munkájába, melyet nagy odaadással végzek, hiszen ezzel a jó Istent szolgálom. Nagyon sok hálával és köszönettel tartozom családomnak, ill. segítő társaimnak, akikre bármikor mindig számíthatok. Arra kérem a jó Istent segítségét, adjon erőt, egészséget és nagy kitartást, hogy minél tovább szolgálhassam.

Bárcsak ott lehetnék a hittanosok zempléni táborában...

És mi tart vissza?
Hát gyere !!!

De mivel telik az egy hét?

Utazunk a „Dongóval”

Megismerkedünk a tájfutással...

Vár a hófánkőzés!

Megostromoljuk a füzéri várat! Hhhh...

Korfbalozunk!

Csobbanunk Sárospatakon!

Leánytábor: július 11-16. Füzér
Fiútábor: július 18-23. Kishuta
Szülői megbeszélés: május 27. 18.00 Kolostor, Hajnal Zénó terem
Jelentkezni indulásig lehet. Nem hittanosokat is szeretettel várunk!
További információ:
www.nagyatadi.plebania.hu

Kereszt-út

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520